

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

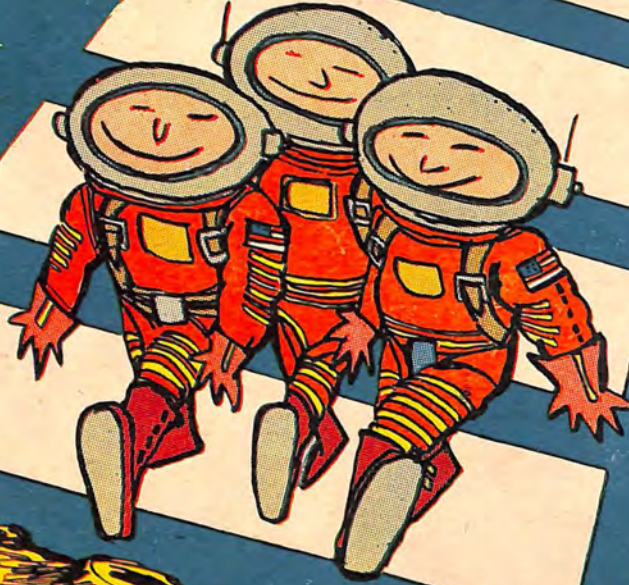
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklın

Fevkalâde
AY sayısı

«YEŞİL YANDI, GEÇİ!...»

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstığını tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Ömür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstığı haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstığı.

(Manajans : 1919 — 118)

Akbaba

Yıl: 47 Cilt 17 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Temmuz 1969

Başbakan Süleyman Demirel'e açık mektup

SAYIN Süleyman Demirel, Gözlerinizi lütfen bu sayfanın üstündeki başlığa çeviriniz. Başlığı süsleyen Akbaba'nın sol kanadının altına bakınız. Orada şu yazıyı göreceksiniz:

«Yıl: 47»

Evet Sayın Başbakan, Akbaba 47 yaşındadır. Daha siz dünyada yokken Akbaba vardı.. siz doğduğunuz gün Akbaba vardı.. siz ilkokula giderken, liseye geçerken Akbaba vardı.. siz Teknik Üniversite'yi bitirmiş çiçeği burnunda bir mühendis olarak hayata atılırken Akbaba vardı..

Genç yaşınızda Başbakan oldunuz, Akbaba yine var..

Ve siz demokratik rejimin değişmez şartına uyarak Başbakanlıktan er-geç giderken Akbaba yine varolacak.

Sayın Demirel,

Akbaba 47 yıllık ömründe çok Bakan gördü.. pek çok genel müdür gördü.. Cumhuriyetin bütün Başbakanlarını gördü. Sizin iktidarınız 45 aylıktır, bizim yaşımız 47 yıllık.. Zaman hızlı, iktidar koltuğu kaypak, ikbal süresi dardır. Arada sırada kendinize ayıracak bir vakit bulduğunuzda yakın tarihimizin müzesinde dolaşmanız sizin için de faydalı olur. Orada nice politikacının balmumundan heykelini göreceksiniz. O politikacıların kimi kısa kimi uzun yıllar iktidar koltuğunda bulunmuştur. Ama hepsi gitmiştir. Hiç gitmeyecek gibi görünenler tepetaklak gitmişler, gitmek için direnenler zorla götürülmüşler, gitmemek için baskı tedbirlerine başvuranlar ektikleri rüzgârları fırtına olarak biçmişlerdir.

Kalplerde daima hürmetle yaşayan, adaletten ayrılmamış, yalnız Atatürk'tür.

Sizin gibi genç bir Başbakanın, ve ömrünün yarısı demokratik rejim tecrübeleri içinde geçmiş bir genç politikacının, geçmişin acı-tatlı sayfalarında bu gerçekleri okuması, birçok hataların da önüne geçebilir.

Sayın Başbakan,

Bunları niçin yazıyoruz?

Soruya cevap vermeden önce «Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü»nden «Basın İlan Kurumu»na gelen şu aşağıdaki mektubu birlikte okumalıyız. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünden Müdür

Meharet Erdinç ve Müdür Muavini Halit Soyaltı imzasıyla gönderilen mektupta şu satırlar bulunmaktadır:

«Basın İlan Kurumu, Yenişehir - Ankara İstanbul'da müntezir Akbaba dergisinde yayınlanmasını istediğimiz reklâmınızın Temmuz 1969 tarihinden itibaren yıl sonuna kadar yayımlanmamasını ve kışımızın Dergi İdarehanesinden alınarak Genel Müdürlüğümüze gönderilmesini rica ederiz.»

Sayın Başbakan,

Bu mektubu okuduktan sonra uzun uzun düşündük...

Acaba durup dururken Akbaba'nın reklâmını kesmek için ne gibi bir sebep vardı?

Satışımız mı düşmüştü?

Hayır.

Banka acze mi düşmüştü?

Hayır.

Tersine Akbaba gün geçtikçe daha fazla rağbet görüyordu; Ziraat Bankası da Akbaba'nın tirajı yanında komik sayılacak kadar az satan nice dergi ve gazeteyle cömertçe reklâm dağıtmakta pervasızdı.

Öyleyse?

Durumu incelemek için Ankara'ya haber saldık. 47 yıllık dostlarımız vardı bizim... Bunlardan bazıları «çok önemli bir mevkide bulunan bir kişinin yukarıdan verdiği emirle» ilânının kesildiğini haber verdiler. Daha önce de bazı devlet bankalarının Akbaba'nın ilânlarını kısıtlamak yolundaki davranışlarını gözününe getirerek Ziraat Bankası'nın kararını bardağı taşıran son damla olarak niteledik. Öyle anlaşıyor ki Akbaba'ya karşı «baskı politikası»na başvurulmaktadır.

Sayın Demirel,

Bu baskı politikasından sizin haberiniz olduğuna, ya da Akbaba reklâmıların sizin emrinizle kesildiğine inanmak istemiyoruz; iktidar koltuğundakileri yanıl

«etraf»ın, ya da gayretkeş genel müdürlerin acemi çabalarına vermek daha doğru olur diye düşünüyoruz. Hele, genel seçimlere ikibuçuk ay kala böyle bir baskı teşebbüsünün yararlı olacağı inancında bulunmamıza ihtimal vermiyoruz.

Çünkü 47 yıllık Akbaba, devletin resmi reklâmılarıyla değil, okurlarının desteğine dayanarak yaşayan bir dergidir.

Bugün bizim tirajımız yalnız Türkiye'de değil, dünyada pek az mizah dergisine nasip olacak bir düzeydedir. Basın İlan Kurumunun resmi belgelerinde de tevsik edildiği üzere AKBABA haftada ortalama 45-50 bin basar. Biz Hazine'nin resmi ilân ve reklâmına dayanarak yaşayan besleme gazete veya dergi değil ki üç-beş bankanın, ya da birkaç devlet kurumunun ilân kesmesiyle yıkılahım, siyasî iktidara yönelip:

— Aman biz ettik, siz etmeyin.. diye dize gelelim.

Sayın Başbakanımız,

Akılsız dost, akıllı düşmandan beterdir. Size Akbaba hakkında bilgi verenlerin yanlış şeyler söylediklerini, yanlış tavsiyelerde bulunduklarını sanıyoruz. Akbaba'nın gelir kalemleri içinde satış geliri çok yüksek, reklâm geliri çok düşüktür. Sayfalarımızı okurlarımıza ayırmışızdır biz... Reklâm için ayırdığımız yerler ise çok dardır. Bu dar alanda da hi baskıya yönelip Akbaba ile uğraşmaya kalkan kişilerin pusulayı şaşırıldıkları anlaşılmaktadır.

Akbaba, siyasî iktidarlar için tekin bir kuş değildir. Hangi siyasî iktidar ve hangi koltuk sahibi bizimle uğraşmaya kalkmışsa, sonu kötü olmuştur. Çünkü bizim silâhımız kalem, cephanemiz mürekkeptir.. bizim sermayemiz nükte, kredimiz çizgi, müşterimiz sevgili okurlarımızdır. Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünün emriyle çıkmıyor, siyasî iktidarın ihsanıyla yaşamıyoruz ki pervamız olsun!..

Ama bizi üzen, devletin reklâm tahsisatını harcamakla görevli bir takım kişilerin, ya şahsî hu-

sumetlerine kapılarak, ya da yukarıdan emir alarak Hazine'nin parasını çarçur etmeleri, ellerindeki yetkiyi kötüye kullanmaları, çur-çur dergileri, satışı gazetele, dalkavuk varakpâreleri, resmi reklâm ve ilânla donatırken Akbaba gibi yarım milyon vatan-daşa hitap eden 47 yıllık bir adı yıkmaya çalışmalarıdır.

Sayın Başbakanım,

Emin olun ki Akbaba'yı yıkmaya çalışanlar, Akbaba'dan bir tüy bile koparamazlar. Ama hoşgörüsüyle meşhur olmuş bir Demirel'in Akbaba'ya tahammül edemez hale geldiğine inanmak istemediğimizden bu açık mektubu yazdık. Eğer gerçekten bu duygular içindeyseniz, yalnız size değil menleketeye de yazık olacaktır. Bizim prensiplerimizde dünden bugüne değişmiş birşey yoktur. Dün ne isek bugün de o'yuz; ve yarın da öyle kalacağız.

Dileğimiz, siyasî iktidarınızın «devletin parasıyla Akbaba'ya baskı yapmak isteyen bir siyasî iktidar» olarak karşınıza çıkmamasıdır. Genel Müdürlere verilen yukarıdan emirlerle ve ilân kesmelerle hangi iktidar ayakta durabilmiş ki?

Bu yola sapmak, sonun başlangıcına imza atmaktır.

Biz yukarıda söylediğimiz gibi, sizin bizzat bu işten haberi olduğunuza inanmak istemiyoruz. Ama ikibuçuk ay sonra sandık başına gidecek vatandaşlara, Başbakan olarak size, ve Akbaba'nın sevgili ve sadık okurlarına durumu açıklamak istedik.

47 yıl bu memleketeye hizmet etmiş, nice evin neşesi ve milletin malı olmuş Akbaba, devlet babadan düşmanlık değil destek hak etmiş basın kurumlarının başında gelmektedir. Ancak bu desteği elde etmek için siyasî iktidarlara dalkavukluk etmek, Akbaba'nın defterinde yoktur.

Çünkü biz iyi biliriz ki siyasî iktidarlara dalkavukluk eden dergiler, okurların defterinden silinirler.

Saygılarımızla.

AKBABA

KONUŞMALARIN demirgıratlar kahvesinden duyulmaması için kapıları pencereleri sıkı sıkıya kapattıran muhtar, neşeyle ellerini oğuştururken:

— Geliyor gayrı, dedi. Habarını da, resmini de aldık.

Resme bakmak için başına üstü-şen köylüğü:

— Sabırlı olun hele, ele almaca yok, diye dağıttıktan sonra devam etti: Önce şöyle bi tarif edeyim, sonra teker teker hepinize göstereceğim. Cuma sabahı şafakla yola çıkılacak.

Olup bitenlere akıl erdiremeyen köyün yeni öğretmeni sordu:

— O kadar yolu yürüyerek mi gideceksiniz?

— Yoo, dedi muhtar, bi akşam öncesinden, il merkezi traktör gönderecek.

Sonra sesini yükselterek köylüye döndü:

— Kente varır varmaz dağılmaca yok.

— Geçen seferki gibi olacak dese-ne şuna, diye söze karıştı nalbant.

— Traktörden iner inmez topluca partiye gideceğiz.

— Geçen seferki gibi yâni...

— Oradan elimize duğuşturacakla-rı yazılı bezleri sırlara takıp, istasyona sıralanacağız.

— Sonra, geçen seferki gibi...

— Yoo, diye bağırdı muhtar. E-ğer bu da geçen seferki gibi olursa, gayrı hepinizi atarlar partiden!

— Muhtar haklı, diye fikrini açıkladı köy berberi. Büyük adam gelmeden önce resmini neden gönderiyorlar? Geçen seferkine benzemesin diye...

Kaçak tütününü sararken, kafası-nı sallayarak arkadaşlarını onayla-dı yemci:

— O geçen seferki, kepezeliktil! Sen şu resmi bi göster hele...

Avucunun içindeki resme dikkat-le bakan muhtar:

— Kalıp kıyafet olarak, ilk gelenin aynı, dedi.

Resmi nalbant aldı:

— He ya, bi bıyığı eksik.

Nalbantin elindeki resme uzanan yemci:

— Hani göbeği de olsa, insan ge-çen seferki adam yeniden geliyor sanır, dedi.

Öğretmenin şaşkın şaşkın yanına yöresine bakınışına için için gülen berber:

— Ülen bi geçen sefer tutturmuş gidiyorsunuz, dedi. Bilen var, bil-meyen var işin içyüzünü... Şunu an-latsanız da hem öğretmen, hem gençler dinlese ya...

Geçen seferki gibi

VEDAT SAYGEL

Nalbant:

— Kusur kalma bey, dedi. Sıkı-lacağımı essahtan akıl etmedik. Geç-en sefer bi yanlışlık yaptık, bi halt karıştırdık ki sorma!

— Treni mi kaçırdınız? diye sor-du öğretmen.

— Yok bey, diye ağzında bir şey-ler geveledi yemci. Treni tuttuk tut-masına da...

— Beklediğiniz mi gelmedi?

— Keşke gelmeseydi, dedi muh-tar. Hiç yoktan millete rezil olmaz-dık bari!

— Karşılama da bir kusur mu yap-tınız?

— Kusur ki, ne kusur bey! Hani kasten yapayım desen, yapılacak ku-surlardan değil! Zaten büyük adam dediğimizin topu topu bu ikinci ge-lişi olacak. Yirmi miydi, yirmibeş miydi, kaç yıl önce olduğunu unu-tum, yine bu aylarda bi gün köye haber geldi, «Falan gün falan tren-le partimize mensup bi milletvekili kentimizi ziyaret edecek» diye.

Demirgıratların partisi de yeni ku-rulmuştu o sıralar. Milletin çoğu on-lardan. Koca vilayeti dolassan, bi-zim partiyi tutan yüzelli kişi bula-mazsın. Bizden olanları toplamım da, ilden gelen haberi iletiyorum.

— Eee, dedi şu berber olacak na-mussuz, geldiye, hoşgeldi, safa gel-di... Bize ne?

Bize ne olur mu gardaşım... Zaar bizi de ilgilendiren bi tarafı var ki, adam yerine koymuş, haber gönder-mişler.

— Öyleyse, ne yapmamız gereki-yorsa yapalım, dedi nalbant.

Hep birlikte:

— Yapalım, dedik.

Dedik ama, demekle iş bitmiyor ki... Sordum köylüye:

— Ne yapalım?

— Ocak başkanı sensin, dediler. Sen bilmedikten sonra, biz herden bilelim?

Ordan, nur içinde yatsın İsmail emmi:

— Oturup düşünmekle çare bulun-maz, dedi. En iyisi il'e soralım.

O sıralar il ile köyler arasında ha-berleşme de bir güç ki... Ne yol var, ne iz! Ne partide telefon var, ne can-darmada telsiz... Hüseyin'in oğlunu ata bindirip, saldı il merkezine... Sözlüm yabana merkezden talimat bekliyoruz.

Oğlan gün doğarken çıkıp, yat-sı-da döndü. «Siz sabahtan buraya gel-in, ne yapacağınızı söyleriz» demiş-ler. Kapıdan çıkarken de, «Aman» diye eklemişler. «Demirgıratlara kar-şı büyük bi gövde gösterisi yapaca-ğız, eşiktekiyinen, beşiktekiyinen yo-la çıkın.»

Vakti saati gelince köydeki parti-sizleri de yalvara yakara aramıza katıp, partinin il merkezine gittik. Ellermize parti bayrakları verdiler, okumamız yok ya, üstünde bi şey-ler yazan sırkılı bezler verdiler:

— Haydi bakalım, görelim sizi, dediler. Öyle içten karşılayın, öyle candan alkışlayın ki, şu demirgırat-lar orta yerlerinden çatır çatır çat-lasınlar!

— Aman bey, dedik, haydi söyle-diklerini yapalım. Demirgıratları çatlatmak için treni kuşatalım, alkış turalım, bağıralım, çağıralım... Ar-ma onca yolcu arasından bizim par-tinin büyük adamını nasıl tanıya-lım?

Bizi sıraya sokup istasyona doğru dehlerken:

— Tanınması kolay, dedi başkan. Beşinci vagonun önünde nöbet tu-tacaksınız. Zaten ilk bakışta tanırız.

Şöyle iri yapılı, burma bıyıklı, en-seli göbekli birymiş söylediklerine göre.

İstasyona geldik, sırkılı bezlerimi-zi gerdik, bayrakları çektik bekliyo-ruz. Öte köylerin kimi davul zurna getirmiş oyun havaları vuruyor, ki-mi alkış tutuyor.

— Ülen biz de biraz canlanalım, dememize kalmadan tren geldi de, millet birbirine girmed mi?

Kim yerli, kim yabancı, kim de-mirgırat, kim halkçı belli değil! Ben beşinci vagonu ararken, iki kişinin kucakladığı iri yarı adamı görünce altına girip, omuzlamamızı bir oldu! Davul zurna da düştü mü peşimize! Adam üstümüzden bi şeyler söylü-yor ama, duymak, anlamak ne müm-kün! O ağzını açtıkça, biz bütün gül-cümüzle:

— Varol, nuro! diye ününüyoruz, bizim sesimiz kesilince davul zurna ekibine «Başla!» işareti veriyoruz.

Bi ara baktım, nalbant omuzumu dürttüklüyor.

— Ne huylanıyon len? dedim.

Yanımızı yöremizi gösterip:

— Bu işte bi bit yeniği var ağa, diye fısıldadı. Koskoca caddede ka-la kala bi şu davullu köyle bi biz kalmışız.

Çevreme baktım, essahtan öyle!

— İl halkıyla öbür köylüler ner-de?

— Bilmem. Büyük adamı omuzla-yıp götürdüğümüzü görmediler de, hâlâ bekliyorlar mı dersin?

— Ne yapsak acaba?

— Böylece yeniden istasyona dö-nelim istersen.

Millet almış başını gidiyor! Davul zurnayla oynuyor, ününüyor, dağlar taşlar iniliyor! Kim ne merak anlatır, kime söz dinletirsin! Sırtımızdaki a-damın sesi bile bu gürültünün ara-sında gümeye gidiyor!

— Hele il merkezine gidelim, is-tasyonda kalanlara haber salarız, dedim.

— Eh, dedi bizim nalbant.

İl merkezinin bulunduğu sokağa girdik ki ne görelim! İstasyonda kaldıklarını sandığımız partililer de başka bir adamı sırtlamışlar, bağrı-şa çığırşa sokağın öte başından gel-miyorlar mı? Birbirimizi görünce, onlar da biz de donduk kaldık ol-duğumuz yerde!

Bi koşu yanımıza gelen il başkanı:

— Bu kim? diye sordu.

— Partinin büyük adamı, dedik. Ya sizin sırtladığınız kim?

Kafasını kaşıyarak cevap verdi:

— Bizimki de büyük adam...

Uzaktan bakınca ikisi de essahtan büyük. Büyük amma, partiden gön-derilen hangisi acaba?

Binaya girip de, yol boyunca sırtımızda bağırıp çağırın adamı in-dirince, olduğu yere çöküp bayıldı garip! Sonradan öğrendik ki, ada-mın görünüşünden başka büyük bi tarafı yokmuş. İl ziyarete değil, kır-ık bacağını tedavi ettirmek için iki hemşerisini yanına almış, bizim ken-te gelmiş. Sırtımızda ünemesinin nedeni de canı yandığı içimmiş!

Köylüler gültürürken, öğretmen sordu:

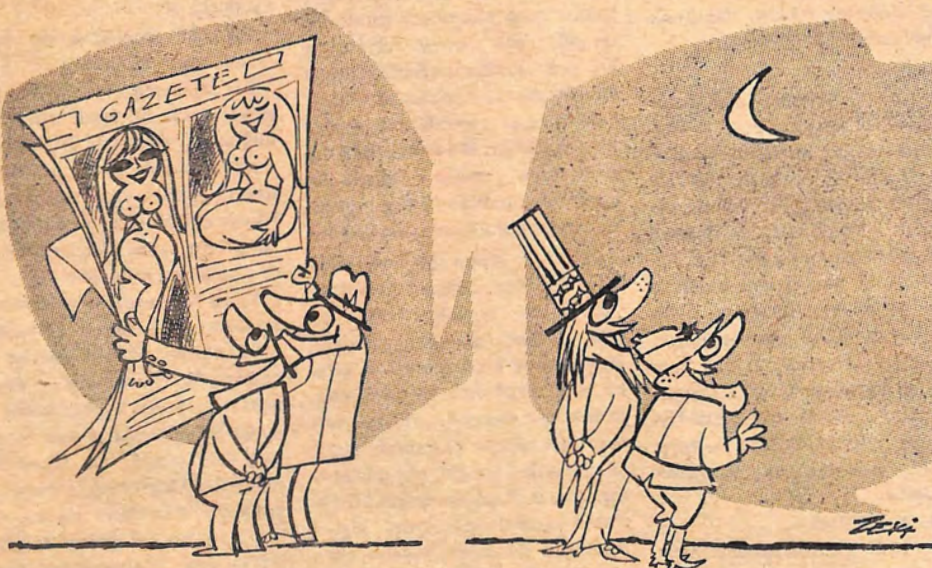
— Sonra ne yaptınız adamı?

— Yanlışlık anlaşılır da, demir-gıratlar tarafından duyulur diye, An-kara'dan iki büyük adamın geldiği-ni ilân ettik. Birincisi köy köy do-laşıp konuşmalar yaparken, ikinci-sini tedavi ettirdik, iyileştikten son-ra eline yazılı kâğıtlar verip göste-riş olsun diye bir iki nutuk çekti-rdik, yedirdik, içirdik, cebine harç-lığını verip, yeniden omuzlayarak davul zurna çala çala büyük ada-mın gideceği trene bindirdik!

Muhtarın konuşması bitince res-mi köylülere gösteren nalbant:

— İyice belleyn, dedi. Hani ge-çen seferki gibi trenden kucakta indir-i-len bi hasta falan olur, parti dün-yanın törenini, dünyanın masrafını yapmak zorunda kalır!

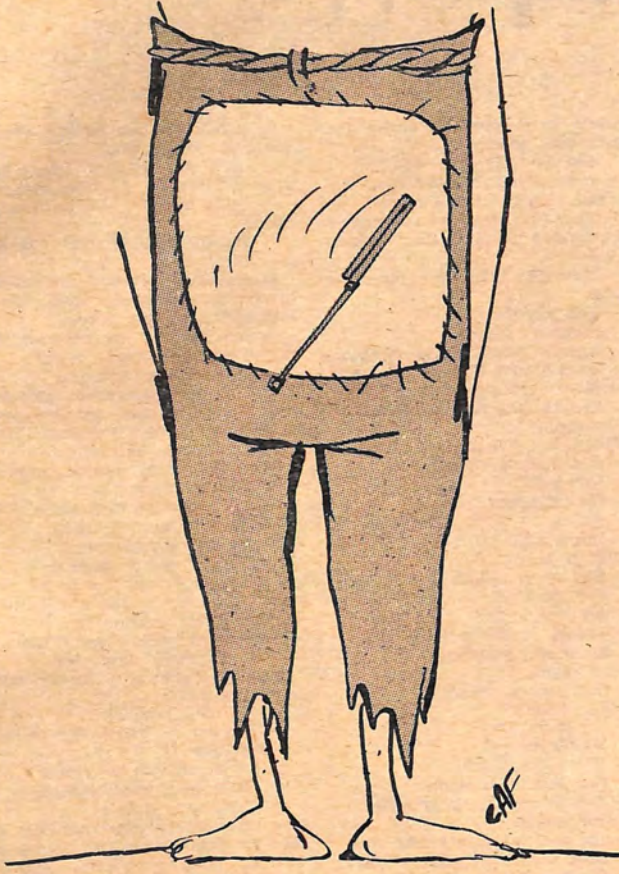
Vedat SAYGEL

Bizim gözümüz yıldızlarda...

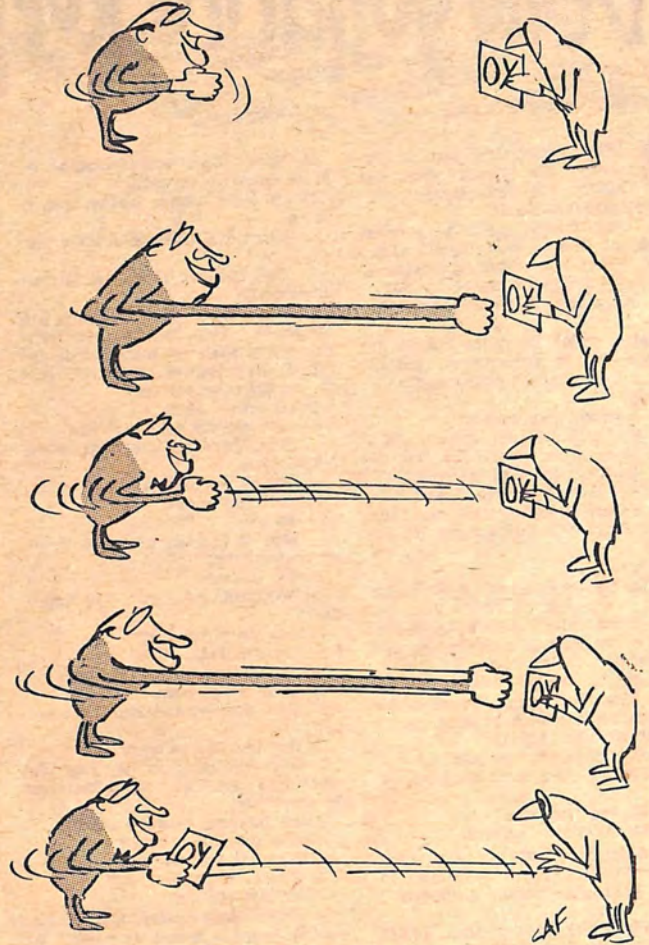
Onları Ay'da...

Demirel, «Sefaleti sileceğiz» dedi. — Gazeteler —

YAZISIZ

Demirel, piston fabrikasının temelini attı. — Gazeteler —

PİSTON KOLU!

Ay'a Dair...

Bâzı kadınlar vardır: Dünyada benzeri az..
Uzaktan bakarsınız; yüzü kar gibi beyaz!..
Bu beyazlık pudradır.. Hele siliniz biraz,
Kavruk teni görünür Habeş gibi, ne fayda!..

İşte böyledir Ay da!..

O; gökte nur saçarken; dünyadan seyrediyor..
Hattâ sevgilimize «Ayın ondördü..» deriz!..
Önümüzdeki yıllar —belki— biz de gideriz
Ucuzca bir füzeyi bulmuş olsak kolay da,

Işık görmeyiz Ay'da!..

Kimi diyor: Orada bilsen neler var, neler;
Yeraltı servetleri.. Altınlar, hazineler!..
Hülya kuran adamlar —geçse bile seneler—
Yükü tutup yapamaz kulübe de, saray da..

Apışa kalır Ay'da!..

Ya Ay fethedilirseee?.. Bir gürültü çıkacak:
Hasis ev sahibinden kiracılar bıkacak..
Yedikleri kazaktan kurtulmaya bakacak:
Eşyayı toplayacak evde bayan da, bay da:

«— Gidip kalalım Ay'da!..»

O zaman gün doğacak ama açığözlere,
Sülün Osman dönecek ünlü bir milyonere:
Kurnaz; Eminönü'nde, tezgâh kurup bir yere,
—Nasıl halka sürdüyse kule de, tramvay da—

Toprak satacak Ay'da!..

Yolculuğu sağlarsa «Apollo-11» eğer,
Bu zafer âşıkların sevinmesine değer:
Gizli bucağın arayan utangaç sevgililer
Bundan sonra buluşmaz kokteyl partide, çayda,

Öpüşecekler Ay'da!..

O gün durmaz Demirel dünyada bir saniye;
Kanatlanan kıratla göğe uçmasın niye?..
Maşallah!.. Kurmadı mı ülkede dört Türkiye?..
Muhallifler edemez nankörlük de, alay da;

Hep temel atar Ay'da!..

Meselâ Ay'a gitsek bizim hanımla şayet,
Kuaför bulamazsa, iş feci olur gayet..
Öfkeden açiverir bayrakları nihayet:
Beni atar boşluğa.. Fır dönerim uzayda,

Kendi yan gelir Ay'da!..

Necdet Rüştü EFE

Demiryollarını kurtaran adam

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM peder, DYY'nın gazete-
lerde bir yıl içerisinde 475
milyon lira zarar ettiğini oku-
yunca, küplere bindi:

— Ulan Turgut, götür beni istas-
yona, şu DYY'ni kurtarayım! dedi.
— Aman baba, dedim, sen kim,
DDY'ni kurtarmak kim?
— Konuşma ulan fazla! diye gü-
rledi.

Kattık pederi önümüze, düştük ar-
dına, DYY'ni kurtarmaya gidiyo-
ruz... Yolda bir ahbaba rastladık.
Ahabap:

— Nereye? diye sordu.
— Valahi hiç Bedri amca, babam
DDY'ni kurtarmaya gidiyor, ben de
ona yardım edeceğim, dedim.

Ahabap, bayağı heyecanlanıp:
— Aman Hilmi efendi, dedi, onu
İsmet Paşa bile kurtaramaz, dön e-
vine!

Peder:
— Karışmayın işime! diye bağı-
rdı.

— Yahu Hilmi efendi kardeşim,
DDY'ni kurtarmak kalb işi, seninse
kalbin hep tekler durur be!

Dinler mi peder? Vardık istasyo-
na... Hışımın kapının birinden dal-
dı. İçerde, masanın başında gazete
okumakta olan adama:

— Sen kimsin? diye sordu.
— Ben mi, ben başmüfettişim, de-
di.

— Ne yaparsın sen?
— Müfettişlerin başıyım.

— Anlaşıldı... Arkadaş, seni emek-
liye sevkettim, haydi bakalım sigar-
am, çakmağımı topla, dosdoğru e-
vine!

Oradan ikinci odaya daldı. Orada-
ki foto roman okuyan adama:

— Sen necisin arkadaş? diye sor-
du.

— Ben hareket müfettişiyim.
— Ne yaparsın?

— Hareketi kontrol ederim.
— Ha, madem öyle, kostür Ege

bölgesine, orada bol bol hareket
kontrol edersin. Bana bak arkadaş,
topla tasını tarağını, seni de emek-
liye sevkettim.

Daldı öteki odaya. Masada uyuk-
lamakta olan adama:

— Sen necisin? diye sordu.
— Ben mi, ben ikinci hareket mü-
fettişiyim.

— Haaa, biriniz az geldiniz... Sen
ne yaparsın?

— Harekete bakarım.

— Haydi topla tasını tarağını, se-
ni de emekliye sevkettim.

Daldı öteki odaya. Kahve içen a-
dama:

— Sen necisin arkadaş diye sor-
du.

— Ben hareket müfettişi, birinci
muaviniyim.

— Allah Allah! diye saçlarını yol-
du peder. Hep hareket hep hare-
ket, pekiyi söyleyin yahu nerede be-
reket! diye bağırdı. Arkadaş, seni
de emekliye sevkettim.

Öteki odaya daldı:

— Sen necisin arkadaş? dedi.
— Ben, hareket müfettişi ikinci
muaviniyim.

— Sen de emeklisin arkadaş!

Köşedekine sordu:

— Ya sen?

— Ben de hareket müfettişi üçün-
cü muaviniyim!

Peder, kızarak:

— Dördüncü yok mu? diye bağı-
rdı.

Lâhmacun yiyen biri:

— Benim! dedi.
— Sen de emeklisin arkadaş!

Hışımın öteki kısıma daldı:

— Sen, dedi masadakine, sen ne-
sin?

— Ben hareket şefiyim!

— Ulan çıldıracağım be, hep ha-
reket hep hareket!... Arkadaş, sen
de emeklisin.

Camlı bölmede oturana sordu:

— Sen hareket nesisin?

— Ben hareket şef muaviniyim!

— Birinci mi, ikinci mi?

— Birinci efendim.

— Emeklisin arkadaş, hem söyle,
seninle beraber, ikinci de emekli, üç-
çüncü de emekli, varsa dördüncü
de, beşinci de... Yüze kadar hepsi
emekli!

Oradan küllüstür bir odaya daldı.

Masada harıl harıl bir şeyler yaz-
makta olan adama:

— Sen necisin? diye sordu.

— Ben hareket memuruyum.
Peder ellerini havaya açıp:

— Ulan çok şükür bu işin memu-
runu bulduk be! dedi. Sonra adama
dönüp:

— Muavinin falan var mı? diye
sordu.

— Yok efendim.

— Birincin, ikincin?

— Buyrun yakın, sigara zamların-
dan sonra elbette Üçüncüm bulunur,
diyerek pedere sigara ikram etti...

— Sen kal arkadaş, seni emekliye
sevketmedim!

Ondan sonra daldı öteki odalara:

— Sen nesin arkadaş?

— Gar şefi!

— Ne yaparsın?

— Şefim...

— Emeklisin!

Karşıya koştu:

— Sen nesin arkadaş?

— Şef muavini.

— Ne yaparsın?

— Müdürüm ya!

— Emeklisin. Sen?

— Gar müdür muavini.

— Sen de emeklisin arkadaş!

Gişeye koştu:

— Siz nesisiniz? diye sordu.

— Bilet keseriz efendim, dediler.

— Hepiniz birden mi?

— Değil efendim, dördümüz gece,
dördümüz gündüz.

— Tamam, siz altınız emekli, siz
de, biriniz gecici, biriniz gündüzcü!
İtiraz yok!

O sırada bir tren hareket etmek
üzereydi. Peder bana:

— Koş say bakalım, içinde kaç
kişi var? dedi. Koştum, saydım:

— Sekiz memur, dört yolcu baba,
dedim.

— Durdur ulan o treni, top ata-
rız sonra!

Durdurdum... Peder, bir biletle, bir
de şeftren koydu içine. Sonra,
lokomotifin yanına gelerek:

— Sen makinist, sen ateşçisin, de-
di, iyi anladık, ya sen nesisin?

— Ben yağcıyım efendim.

— Ulan bu memlekette yağcıdan
bol ne var? İn aşağı bakalım, ateş-
çi yağlama zamanı yağlasın. Hem
hareket etmeyin, durun!

Geri istasyon binasına gelirken,
yolda beş kişiye rastladı:

— Siz necisiniz? diye sordu.

— Tren bağlarız, dediler.

— Siz mi itersiniz treni?

— Yoo, biz sadece bağlarız.

— Ulan bağlamak bu kadar zor
mu? Biriniz burda kalsın, dördünüz
benimle gelsin bakalım!

Çıktık istasyonun önüne. Peder:

— Şimdi bana bakın, dedi.

Baktılar. Peder gitti, bavullu biri-
ni yakalayiverdi:

— Gel ulan buraya!

— Bırak yahu amca, ben otobüs-
le gideceğim.

Peder kızmış ki, ne kızmaz:

— Hayır ulan trenle gideceksin.

— Yahu ceketin kolu!

— Ulan otobüs çığırkanlarının e-
line düşseydin sanki ceketinin kolu
kalacak mıydı, yörü trenle! Atın u-
lan şunu vagona!...

Tren bağlayıcılar, adamı palas
pandıras attılar vagonun birine. Ge-
ri geldiklerinde peder birini daha
yakalamıştı...

— Anladınız mı şimdi? dedi pe-
der, aynı özel sektör gibi çalışacak-
sınız. Bağırın bakalım şimdi, An-
kara'ya bi kişi, Eskişehir'e bi kişi,
Kütahya'ya bi kişi diye... Ve tuttu-
ğunuz ahlın gelin!

Adamlar, iki saat içinde bizim
beklettiğimiz trenin vagonunun bi-
rini doldurdular. Peder:

— Sermayesini kurtarmaz arka-
daş, dedi, ve akşama dek hiçbir
tren kaldırmadı istasyondan...

Akşam üzeri, yolcular arasında bir
anket yapıldı, en çok Ankara tarafına
giden vardı.

— Çek, dedi makiniste. Hele bir
yedi saatten geç var Ankara'ya, se-
ni derhal emekliye sevkedirim!...

O günü böyle geçti... Devrisi günü,
istasyondaki tüm işçileri toplaya-
rak, vagonları bi güzel arap sabu-
nuyla gıcır gıcır yıkattı. İşçiler:

— Beyim oldu, dediklerinde, pe-
der gürlereyerek:

— Yıkayın be, adamları buradan
beyaz bindirip, Konya'da arap indi-
riyorsunuz, diye bağırdı.

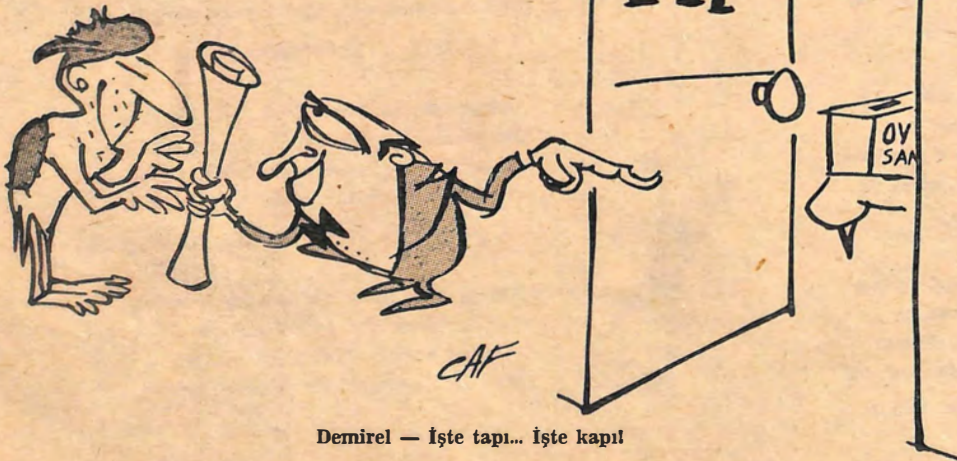
Sonra koştu gitti, iyi bir mevlüt-
hanla anlaştı, vagonun birine onu
yerleştirdi. Sonra gitti, esaslı bir
strip-tiz artisti ile anlaştı, onu bir
vagona yerleştirdi. Sonra, modacı
kızlarla anlaştı, onları bir vagona
yerleştirdi. Bu arada bir de vokal
grupla anlaştı.

Dindarları mevlütlü vagona, ho-
vardaları strip-tizli vagona, gençleri
vokal gruplu vagona, sosyeteleri mo-
da defileli vagona katıp, öttürdü dü-
düğünü.

— Ulan oğlum Turgut, dedi, res-
torana göz kulak olasin, yemeklerin
tuzlu, kolaların soğuk olsun, yolu-
nuz açık olsun!...

Muzaffer İZGÜ

Demirel, gecekondu tapularını dağıttı. — Gazeteler —

Demirel — İşte tapı... İşte kapı

İNSANLAR mı daha akıllıdır, maymunlar mı? Ciddi soruyorum.

Durun, hemen cevap vermeyin. Önce başka bir soru üstünde düşünmeliyiz:

— Akıl nedir?

Psikoloji ve sosyoloji kanallarıyla insanların bütün acayipliklerini anlayabilmekten ümit kesim keseli tabiat bilimlerinin o konuyu aydınlatma yolundaki çabalarına merak sardım. O arada hayvanlar âlemindeki en yakın akrabamız şempanzeler üstünde bilgilerin yaptıkları çeşitli «zekâ ölçme» denemelerini yıllardan beri dikkatle izlemekteyim.

Eskiden bu türlü denemeler; muz, çengel, kutu, sopa falan gibi basit araçlarla yapıldı. Söz gelimi, kafes tavanındaki çengelle asılı bir muz koparmak için bir şempanzenin kutuları üstüste koyup kulenin tepesine ısıtma yuvası ya da iki sopayı birbirine eklemeyi kaç saniyede akıl edebildiği ölçülür, böylece hayvanın zekâ derecesinin anlaşıldığı sanırdı.

Tabii şempanzecikler pek parlak notlar almazlardı bu sınavlarda. En zekâlarının bile üç yaşındaki, dört yaşındaki, bilemediniz beş yaşındaki insan yavrularının zekâsına zar zor erişebildikleri söylenirdi.

Sonradan bu metodun kökten yanlış olduğu, şempanze zekâsının insan kafasının işleyişine göre ve insan yaşayışının özelliklerine uygun biçimde ölçülemeyeceği anlaşıldı.

En ünlü uzmanlardan Irven De Vore bunu şöyle belirtiyor:

«Diyelim ki birtakım şempanzeler New-York sokaklarından bir insanı kaçırp Afrika'ya götürdüler, yerden otuz küsur metre yükseklikte ağaç dallarının üstüne oturtular. Bu insanın daha önce edindiği konusmak, otomobil tamir etmek, mal satmak gibi marifetlerin orada hiç bir faydası dokunmayacaktır kendisine. Ve şempanzeler dallara korkuyla yapışakalan, zehirli bitkileri zararsızlardan ayıramayan, hattâ çevresindeki maymun yüzlerini birbirine karıştıran bu insanı seyrederken onun pek aptal

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Akıl akıl...

bir yaratık olduğu sonucuna varacaklardır.»

Kaldı ki şempanzelerden bazıları insan toplumu içinde hiç de öyle şaşpallaşmıyor, insan marifetlerinin pekâlâ üstesinden geliyorlar.

Beş yıl kadar önce Pierre Brasau adında yeni bir ressamın eserleri sergilendiği zaman Avrupa eleştiricileri «bu genç kabiliyeti» göklere çıkarmış, sanatının incelikleri üstüne sayfalarca yazı döktürmüşlerdi. Sonradan bu üstadın İsveç'teki hayvanat bahçelerinden birinde yaşayan Pierre adlı bir şempanze olduğu anlaşıldı.

Hele son zamanlarda Yale Üniversitesi'nde yapılan bir denemede şempanzelerin aldıkları öyle sonuçlar var ki, gülmeli mi, ağlmalı mı, kestiremiyorum.

Efendim, Batı'nın çok parlak zekâlı bilgileri para konusunun şempanze davranışları üstündeki etkisini incelemek istemişler. Tutmuşlar, iki makine koymuşlar bir odaya.

Birinci makine bildiğimiz otomatik satış cihazları gibi bir şey. Deligine beyaz renkli bir poker fişi atılınca içinden bir dilim, mavi renkli atılınca da iki dilim portakal çıkıyor. Kırmızı renkli fiş karşılığında bir bardak su veriyor makine. Bir de tenekeler var. Deligine onlar atılınca makine hiçbir şey vermiyor.

Öteki cihazın adı ise «İş Makinesi». Onun tulumba kolu gibi güçlükle kaldırılabilen tutamağı işletilince içine el sokulup bir tane fiş alınabiliyor.

Uzmanlar bu makineleri yerleştirdikten sonra odaya altı şempanze sokmuşlar.

Hayvanlar pek kısa zamanda anlaşılarak durumu. Yalnız makinelerin işleyişine değil, değişik renkteki fişlerin değer farklarına da hemen akıl erdirmişler.

İki portakal dilimi değerinde

mavi fişi tek dilimlik beyaz fişe her zaman tercih ediyor, susayınca kırmızı fiş arıyor, ellerine geçen tenekeler fişleri ise öfkeyle fırlatıp atıyorlarmış.

Üstelik zamanla şempanzelerin karakter özellikleri de açığa çıkmaya başlamış:

Velt adındaki erkek gayet ehli keyifmiş. İş makinesini ancak acıktıkça yahut susadıkça çalıştırıyor, pek az fiş biriktiriyor, onları da başka şempanzelere kapırırsa fazla mesele çıkarmıyormuş.

Moos adındaki delikanlı onun tam tersiymiş. İş makinesinin kolunu bir kere eline geçirdi mi bırakmak istemiyor, kan ter içinde kalıncaya kadar işletiyor, fişlerine kimse dokunacak olursa kıyametleri kopararak aslanlar gibi doğuşuyormuş. Fiş kazancıyla kendini çok iyi beslediği halde sinirden sıkıca Moos.

Dişiler arasındaki Bimba ise pek çalışkan değilmiş ama hastalık derecesindeki biriktirme merakı sayesinde grubun en zenginmiş. İş makinesiyle uğraşmadığı zamanlarda Bimba'nın derdi gücü fişlerini saklayacak yer aramaktır.

Gelgelelim Bula adında bir başka diş varmış ki, bu şirret ve anasının gözü şıfırtının hursuzluğu başlıca marifeti. Çalışmaya falan boşveriyor, boyuna Bimba'nın fişlerini yürütüyor, onlarla aldığı portakal dilimlerini yerken Bimba fazla viyaklarsa ağzından posaları çıkarıp ikram ederek kurbanını susturmayı deniyormuş.

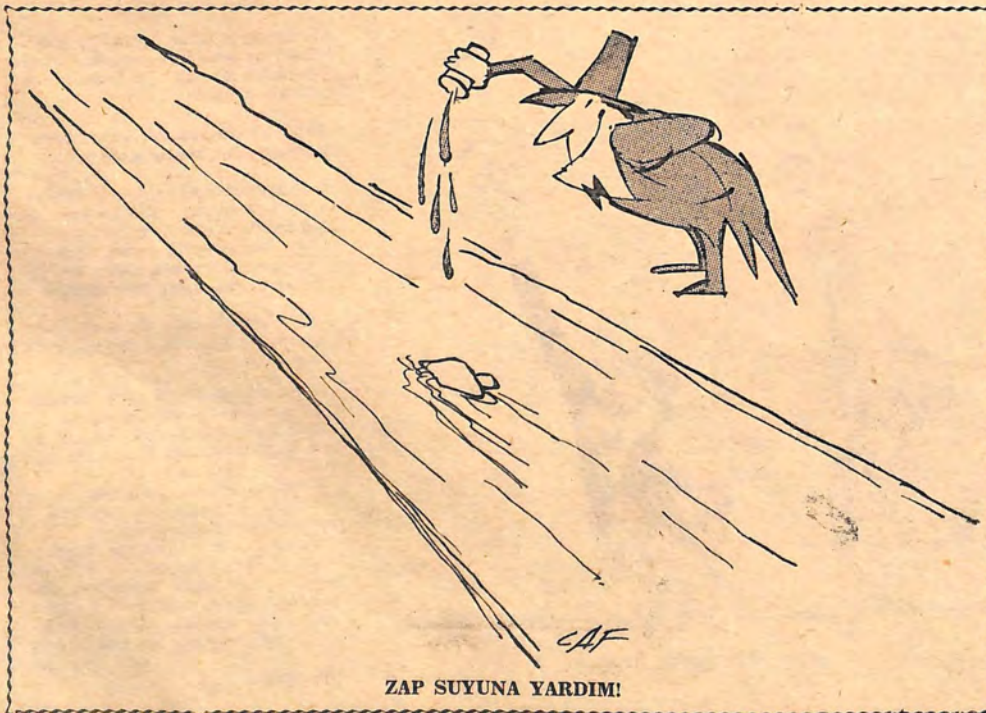
Sizin anlayacağınız, çok geçmeden şempanze topluluğu üstündeki etkileri de açıkça belli olmuş para denilen meretin: hırs, çekicilik, pintilik ve soygunculuk baş göstermiş.

Ancak maymunlardan biri de zorlu çıkıp şöyle demeyi akıl edememiş:

— Bu İş Makinesi benimdir. İsteyenin kolu çalıştırmasına izin veririm ama fişlerin yarısının da benim olması şartıyla!

Yani içiniz rahat etsin: İnsanlar kadar akıllı değil maymunlar.

Refik ERDURAN

ZAP SUYUNA YARDIM!

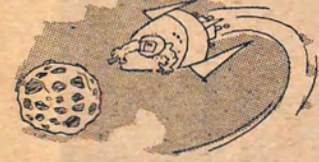

Yazısız

A Y dünyamızın uydusudur, gecelerimizi süsler. Ama kimi zaman da küçüldüğüne küçülür, derken bir gün bir de bakarız ki yok, kaybolmuş ya da tutulmuşmuş!

Uydumuz olduğu halde onun bu biçimden biçime girmesine, çarın istediği zaman görünmesine bir türlü engel olamayız. Gökyüzünden kaybolduğu zaman nereye gider, ki-me tutulur?... Bilemeyiz bir türlü. A dostlar, ne menem uyduluktur bu? Uydud dediğin attığı adımı değil, atacağı adımı bile dünyasına sormalı, öyle değil mi ya?... Efendim!...

İşte bu yüzden olacak ki dünyada uydud bırakmayan Amerika ile Rusya Ay'ı da kontrollerine almak, arada sırada kimseye danışmadan, sormadan biçimden biçime girmesinin, aşırı akımlara tutulmasının önüne geçmek, hesabını sormak yani kısacası tam anlamıyla bir uydud haline getirmek için Ay'ı elde etmek yarışına girdiler. Biz mi?... Güldürmeyin Allah'ın! Biz Ay tutulduğu zaman tenekelerle şeytanları kaçırmaya görevimizi yerine getirir ve Ay yerine oy peşinde koşarız. Hem ne gereği var canım, Ay bizim uzağımızda değil ki... Her zaman elimizin altında, yaşantılarımızda. İspat mı istiyorsunuz, alın işte...

Bir kere Ay'ın hilâl şeklini bayragımızda taşıyız, canımız yandığı zaman ay diye bağırırız, kızınca vay!... Neşelenirsek şınanay yavrum şınanay!... diye oynarız.

Ay öyle karışmıştır ki yaşantılarımıza, çocuklarımıza bile Ayla, Ay-nur, Nuray, Aydan, Aylan, Aysan, Aykan, Aytek, Gülay, Aygöl, Günay, Aygün, Aysen, Ayşen, Ayten, Türkay, Turgay... v.b. gibi başı ya da sonu ayla başlayan, biten adlar koyarız, ay başımız, ay sonumuz vardır, Yeşilay, Kızılal, Sarıay gibi yardım cemiyetlerimiz... Ayrıca ay'lı kelimelerimiz de çoğunluktadır: Çay, olay, tramvay, kobay, kurultay, olay, alay, saray, buğday, aday, halay, tay, uzay, onay, kalay, bay, ray, yay, dolay, pay, tugay, yatay, detay, miralay, emay, kervansaray, vayvay, hayhay, baybay... v.b. gibi. Ayrıca dünyada ve bizde bazı memleket, kent, semt adları da ay'lıdır: Uruguay, Şanghay, Bombay, Hatay, Aksaray, Galatasaray gibi.

Şarkılarımız, türkülerimiz de ay ile doludurlar.

«Aya baktım ay beyaz
Kıza baktım kız beyaz
Cebe baktım mangır az
O kız bize yaramaz...»

diye başlayan türküyü çoğunuz bilirsiniz.

Kadınlarımız da —çok şükür— Ay modasına uymakta gecikmediler, Ay biçimi taranmış saçları, kozmonot elbiseleriyle batılı hemcinslerini taklit edip çağdaş uygarlık düzeyine çıkmamızı sağlıyorlar, sağ olsunlar!

Görüyorsunuz ya sevgili okuyucular, Ay'a gidemedik diye hiç üzülmemek gerekiyor. Bakın İbrahim Minnetoğlu bu konuda ne diyor: «Biz Ay'a gidemiyoruz diye hiç üzülmeyiniz. Memleketimizdeki her malın fiyatı Ay'a yükselmiş bulunuyor.»

Ay'ı en çok sevenler, şairler, âşık-lardır. Hele Ay'ın onördü, onbeşi olan en parlak zamanında, mehtapta şairlere ilham gelir, âşıklara heyecan. Seyrine doyum olmaz bu zamanda Ay'ın, insan ne kadar realist

AY ERHAN TIĞLI

olsa ister istemez romantikleşir, bir genç kızın ağzından:

«Bugün ayın onördü
Kız saçını kim ördü
Ördüyse yarım ördü
Ay karanlık kim gördü»

diye bir şarkı duyar gibi olur, derken aklına bir şiir gelir, bu şiir belki Yahya Kemal'dendir:

«Kandilli yüzerken uykularda,
Mehtabı sürükledik, sularda...
Bir yoldu, parıldayan, gülmüşten,
Gittik, bahşamadık dönüşten.»

diye şairane hülyalara dalar, Jules Verne'in «Ay'a Seyahat» ini okumadan, Aydın Arıt'ın «Ay'a bir Yolcu» adlı tiyatro eserini seyretmeden, yüzölçümünün astronotlarından çok önce Ay'a gider gelir duyguyu yüklü... Ama gelin görün ki Apollo bilimem kaçlar Ay'ın yakından resmini çekip kraterler, batakıklarla dolu yüzünü bize göstererek hülyamızı çamurladılar. Şiirlerde, şairin gönlünde güzel bir kıza benzetilen Ay artık bir acuze, bir kocakarı gibi sırtıp duruyor gözümüzün önünde. Makyajına, süsüne, gösterişine aldanıp da yaşlıca, çirkin bir kadını evlenerek acı gerçekle yüzyüze gelip dövdüğü damatlara döndük... Uzayın fethinden bu yana 32 nci uzay uçuşunu 18 Mayıs 1969 pazar günü yapan Apollo-10 içindeki üç astronotla uzayda sekiz gün kaldı ve Ay'a 14 kilometre yaklaştı. Uzay aracını feza ya fırlatan Satürn-5 füzesi 109 metre yüksekliğinde, 36 katlı bir apartman boyunda imiş. Toplam ağırlığı da 3.100 ton, itiş gücü de 3 milyon 375 kilo... Bu füze bizim Beyazıt kulesinden 24 metre daha yüksekmış. Sarfedilen para bizim yıllık bütçeden kaç misli fazla acaba? Ve bu parayla kaç az gelişmiş devlet doyabilirdi... Neyse, zülfüyle dokunamayalım, zengin malı züğürdün ç-

nesini yorarmış diyerek bu konuyu geçelim.

Temmuzun 16 sında Apollo-11 uzay aracı ile Ay'a iniş var. İnsan ayağı değecek Ay'a artık. Ay'a incek ilk insanlardan sonra bu iş hızlanacak, Ay kapı komşumuz olacaktır belki... Ay'da arsa satışları başlar, dolmuşlar kalkar, Ay'a geziler, turistik yatırımlar başlar, Ay'la dünya arasında maçlar olur, işçilerimiz iş bulmak için Ay'a koşarlar bu defa da... Tabii herkes Ay'a giderken biz yaya kalacağız yine. Ama bir bakıma iyi olacak bu iş bizim için. Herkes Ay'a gideceği için, Sultan Süleyman'a kalmayan dünya, böylelikle bize kalmış olacak. Biz de:

«Cefa etme bana mâhum
Göklere çıktı ahım»

diye şarkılar söyler, hora teper, günümüzü gün ederiz...

Arap âlimlerinden birine «Ay mı daha yararlıdır, yoksa güneş mi?» diye sormuşlar. Âlim hiç düşünmeden: «Ay» diye cevap vermiş, «Neden?» demişler, «Neden olacak» diye gülmüş, «Ay karanlık gecelerimizi aydınlatır da ondan...»

Bu konuda Nasreddin Hoca'nın Ay'lı esprilerini her halde hatırlarsınız. «Eski ayları ne yaparlar?» sorusuna verdiği «Kırıp kırıp yıldız yaparlar» cevabı ne kadar da mânîdardır.

Ya şu Bektaşî fıkrası... Bektaşîye, ramazanın ve dolayısıyla oruç tutma zamanının geldiği aydan belli olur, yeni ayı gördüğünüz zaman ramazan gelmiş demektir, demişler. Bunu duyan Bektaşî oruç tutmamak için hep yere baka baka yürümeye başlamış yollarda. Ama aksilik bu ya, daha önceden yağmur yağdığı için yerleri su birikintileri kaplamış, Bektaşî de yolda giderken bu su birikintilerinin birinde ayın aksini görmüş ve öfkeyle elini Ay'a doğru sallayarak «Seni görmeyeyim diye hiç göğe bakmaz oldum. Oysa

sen yere indin. Ama ne yaparsan yap, şu orucu tutmayacağım işte, bir diyeceğin var mı?» diye söylenmiş. Ya Nasreddin Hoca'nın kuyuda Ay'ın aksini görünce ipe onu oradan çıkarmak için uğraşmasına ve yorgunluktan sırtüstü yere serilince gökteki Ay'ı görüp «Hah işte, emeklerim boşa gitmedi, yorgunluktan öldüm bittim ama seni de eski yerine yeniden getirdim.» demesine ne buyrulur?...

Gelelim şimdi Ay'ın şiir yönüne. Şairler sevgilerini yüz güzelliği bakımından Ay'a benzetirler. Evet, genç kızlar, kadınlar Ay'a benzerler ama bence Ay gibi kahlıktan kahlıba girmeleri, Ay gibi uzaktan başka, yakından makyajsız olarak daha başka görümleri yüzündendir bu benzeş...

Divan Edebiyatında sevgilinin Ay'a benzetilmesi klişeleşmiş, mazmun olmuştur. Bu yüzden şairler çoğu kere «Mah, meh» diye seslenirler sevgilerine. Fuzulî'nin Mecnun'a söylediği:

«Görüp endişe-i katlimde ol mâh
budur derdim
Ki ol endişeden ol meh peşiman
olmasun yârab»

beytinde görüldüğü gibi...

Yahya Kemal'in «Mahurdan Gazel» inde de vardır aynı istiare:

«Gördüm ol meh düşünce bir şal
atıp Lâhurdan
Gül yanaklar üstüne yağmak tutunmuş nurdan»

Şairler sevgilerini Ay'a benzettikleri gibi, Hasan Asaf'ın:

«Senden olmuş iken muktebes
Mîhr ü maha işareti etmek abes»

beytinde görüldüğü gibi kimi zaman daha da ileri giderek Ay ve güneş ışığını sevgiliden almıştır, sevgili varken onlardan söz açmak boşunadır deyiverirler. Bu konuda bir de Tefvîk Fikret'e kulak verecek olursak:

«Öksüz kalan ufuk
Süslense bir hilâl ile
mes'ut olur, güler»

diyerek Ay'a daha başka bir canlılık, anlam verdiğini görürüz. Cenap Şahabettin de Ay'ı şiirlerinde çok kullanır. Sözelgesi:

«Yapılmış mahdan bir gonca güya
Seherden can temenna eyliyordu»

şiirinde görüldüğü gibi gül goncasını Ay'a benzetir. Kimi zaman da sevgilisinin elidir Ay'a benzeyen: «Destine leberim edince temas Sanırım ta semaya gitmiş de Lebi durr-i mâhı bus ederim»

Şair kimi zaman da sevgilisinin saçlarını Ay'a benzetir, Ay ışığıyla eş tutar:

«Saçların bir gurup eden kamerin
Solgun envar-ı mevedarıydı»
Şairlerimizden Ahmet Haşim de Ay'a tutkundur, «Şi'ri Kamer» adlı şiirlerinin önsözünde:

«Kari bu kitabın gecesinde
Mehtabı seninçin yere serdim»
diye seslenir okuyucularına. «Batan Ay'ın kenarına satırlar» yazar, «Hilâl-i Semen» gibi tekerliker yapar, «Mehtapta Leylekler» den bahseder, «Tulû u Kamer» le haşır neşir olur, «Hazan» şiirinde Ay'a: «Ey eski kamer, sen bizi elbette bilirsın»

diye seslenir.

«Ay'a elini uzatan insan...»

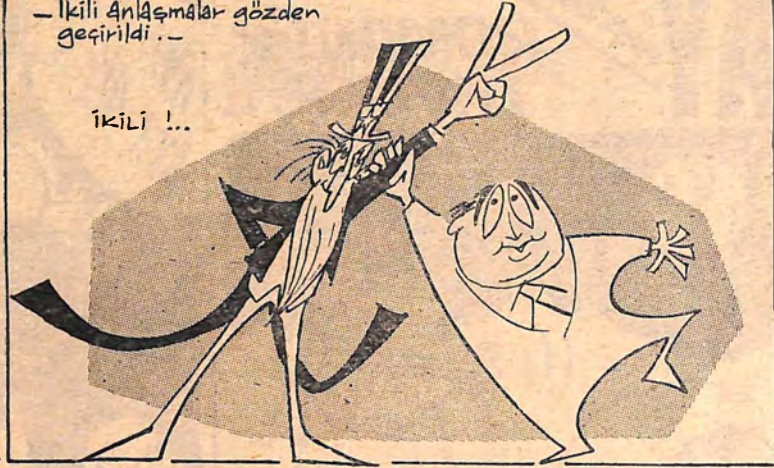

-Demirel
yurt
gezisine
gılcı -

YAZISIZ

-İkili Anlaşmalar gözden
geçirildi -

İKİLİ !..

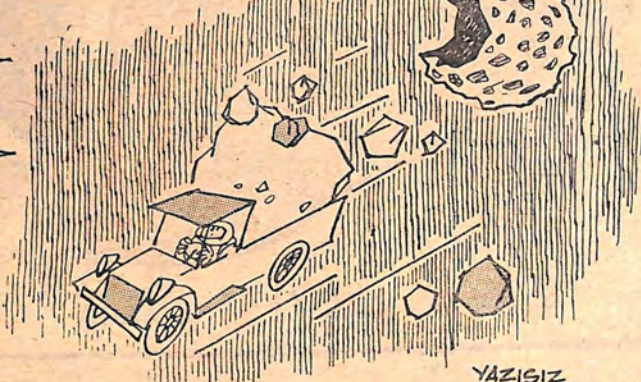

-Gecekonduklar on yıllık vergi muafiyetine alındı -

DÖRT YILLIK VERGİ !..

-Aydan taş ve toprak
getiriliyor -

YAZISIZ

«Bir Yaz Gecesi Hâtırası» nda:
«Oklar gibi saplanmada kalbe
Düştükçe semadan yere mehtap»
der.

«Göl Saatleri» adlı ilk şiir kitabı-
nın önsözü olarak yazdığı «Mukad-
dime» de Ay'a: «Ay! Ay! Yalancı
Ay!..Zekâdan harap olanları dinlen-
diren hayâl gibi, güneşten bunalanla-
rı da teselli eden sensin» diye ses-
lenir. Biraz daha yenilere göz ata-
cak olursak. Ahmet Hamdi Tanpı-
nar'ın «Hatırlama» şiirinde:

«Bir masal meyvası gibi paylaştık
Mehtabı kırılış dal uçlarından»
dediğini, Bâki Suha Ediboğlu'nun
«Dağ Rüzgârı» na:

«Aman ne güzelsin dağ rüzgârı
Ay ışığı kokuyorsun»
diye seslendiğini görürüz.

Yahya Benekay «Ayın Öndördü
Bugün» şiirinde Ay'ın doğuşunu şö-
yle anlatıverir:

«Şimdi ay bir sarı lira
Doğdu yavaş yavaş
Demin basan karanlığı
Kovdu yavaş yavaş

Silkiniş sıyrıldı yerden
Gölgeler döndü seferden
Koyverilmiş gibi dardan
Tüdü yavaş yavaş

Onbir saat en azına
Hasret kalmış yeryüzüne
Göğü, bir saman tozuna
Boğdu yavaş yavaş

Üç yıldız tuttu peşini
Aşkıyanın yakmış başını
Üçü de açmış döşünü
Doğdu yavaş yavaş»

İşte böyle sevgili okuyucular, bi-
zim Ay hakkında söyleyeceklerimiz
bu kadar. Ama ilmin Ay hakkında
söyleyeceği çok şey var, çünkü gök-
yüzü kadar sonsuzdur o...

Gönlünüze Ay doğsun ve yaşantı-
nız daima ışıklı olsun E mi?..

Erhan TİĞLİ

DIYARBAKIR ŞEHİRİ

Kinîndi ki bu türkü yanık ya-
nık...

«Dört kapın vaaar, hangisinden
çıkardın...»
«Söyle n'eettin anam ile ba-
cım?»

Bu hesabı vaktiyle aşık İhsani
Diyarbakır şehrine soruyordu...
Hesap, hayâl bir hesaptı ya...
Çünkü Diyarbakır şehri, yazık,
anasını da, bacılarını da, kala-
balık aile efradını da barındır-
makta devam ediyor bugüne dek...

Az zaman kalabildim Diyarba-
kır'da... Uçak o akşamın erken
sabahında, Van'a yollanacaktı,
Nemrut'u, Süphan'ı aşıp...

Az tamdığımız bir yerin garip-
liğini tatmışsınızdır... Hele kuş-
luk vaktinde.

Ne arkadaş, ne bildik... Bana
tesadüfün armağan ettiği, iki üç
saatten faydalanmak için dışarı-
ya çıktım... Kaleye tabii... Kale
dedikleri, bir dikdörtgendi...
burçlu yer yer... Kocaman bir
dikdörtgen, surlarla çevrilmiş...
İçerisi çarşı... Koyu yağız bir
kalabalık geziniyordu, kömür
gözü...

Emniyetten biri, perişan halle-
rime acıdı da, beni kanadına al-
dı ve gezdirdi. Burada da, hal-
kın Atatürk'e hediye etmiş oldu-
ğu bir köşk vardı... Bir tepede.
Aşağıda Dicle akıyordu. Etraf
bağ bahçeydi. Bulunduğumuz yer
ada hissini veriyordu...

Hayâl işte... Benim hayâlimde
Diyarbakır karpuzları vardı. Kü-
çüklüğümde bana dağ gibi görü-
nürlerdi... En keskin bıçakla bile
üç merhalede dilimlenirlerdi...
Oyle, dünya kadar büyük kar-
puzlar yok artık. Onlar da hayâl
mıydı?... Yoksa, dünyada her ş-
eyin ebadı mı küçüldü?..

ANKARA MEKTUBU

Gâvur Şeyho diye anılan poli-
tikacı Şehmuz Arslan'ı aradım:
Yoktu. Altın dişli politikacı Ha-
san Değer'i aradım, Ankara'da
beni yüz metreden görür görmez
«Hemşireem» diye feryat eden,
onu da bulamadım...

Gâvur Şeyha... Şehmuz Arslan,
seçimlere girecek, hangi partiden
gireceğine karar veremiyor... Al-
tın Dişli Hasan Değer, AP'ye ne-
dense küs... Bağımsız olarak gi-
recek...

Burada CHP'yle AP atbaşı gi-
diyorlar... Şans fifti-fifti... Her-
birinin ikiye milletvekili çıkara-
cakları muhakkak. Üçüncüsüne
gelince... Son an faktörleri tera-
ziyi oynatacak...

YTP bir milletvekilliği alır mu-
hakkak... Partisini değilse bile,
kendisini kurtarır, Silvan beyi,
YTP'li, doktor Yusuf Azizoglu...
Gelenekler ölmüş mü ki?..

Bi oy da, MP alır... Eğer Os-
man Bölükbaşı, bilmiş diliyle,
dolaşırsa buraları... Osman Bö-
lükbaşı'nın dili zorlu ama, adayı
da zorlu... Şiştir adayı... Bu söy-
lediklerim, taşına suyla değir-
men işletmek... Bir iki saat zar-
fında edinebildiğim bilgi...

Bi güzel de «Nuriye» tatlısı ik-
ram ettiler... Bir hamur tatlısı
bu... Her halde Nuriye'yle ilişki-
li bir hikâyesi var...

Çok kısa oldu Diyarbakır fas-
lı bu sefer...

HEY KOLTUK NE TATLISIN!..

Günlerden cuma... Saatlerden
dokuz buçuk... Uçak, âdet üzere
rötarlı... Yolcular, bilet işleme-
rini yapıyorlar Esenboğa'da...
Onlar yaptıra dursun, bir eğri

büğü, işlemleri yapan sempatik
memura yaklaşıyor...

«— Fem» diye geveliyor, Ba-
kan bey...

Bakan bey işleminin öncelik
ve ivedilikle yapılmasını istiyor...
Aynı uçağa binilecek ama, önce-
lik ve ivedilik şart...

Yolcular zıtlanıyor...

Bakan bey, müdürün odasında
hep. Oturuyor...

Bir an kayboluyor. Yolcular o-
nu uçakta, arka sırada buluyor-
lar, yanı boş... Ceketini çı-
karıyor. Hostese teslim edi-
yor... Uzun kolları, alaturka göm-
lekle kahyor. Ve... Bir kahve is-
marlıyor... Bütün tefferruat doğ-
rudur... Bakan beyin kahvesin-
den ötürü, servis geciktiriliyor u-
çakta... Ve uzunca bir zaman
sonra kendisine bir dev fincan
içinde ulaştırılıyor... Höpür de
höpür, löpür de löpür, diye yu-
dumlıyor:

«— Elinize sağlık!» ları falan e-
sirgemedi...

Yolcular yine zıtlanıyor... Fena
halde dikizliyorlar Bakan beyi...
Ama o farkında değil...

İnişe yakın, hostesten çizgili
ceketini istiyor ve törenle giyi-
yor. Uçak duruluyor... Otomobili
alanın içine kadar sokulmuş... U-
çağın burnuna kadar. Biniyor ve
azamete uzaklaşıyor...

Hey yavrum hey... Hey babam
hey... Hey Akbabam hey... Kol-
tuk, ne tatlı şey... Hele seğinden
az önce... Keyfini katreyle, mis-
kalle çıkarmalı...

Ama bu keyif çıkarma, halkın
gözüne geliyormuş... Ama kendi-
ni sevdirmenin yolu bu değil-
miş... Ama demokratik düzende,
bu gösteriler yersizmiş...

Hey yavrum hey... Hey babam
hey... Hey Akbabam hey!

Nimet ARZIK

AY ^{üstüne} ROMANTİK LAFLAR..

YUMUŞAK İNİŞ !

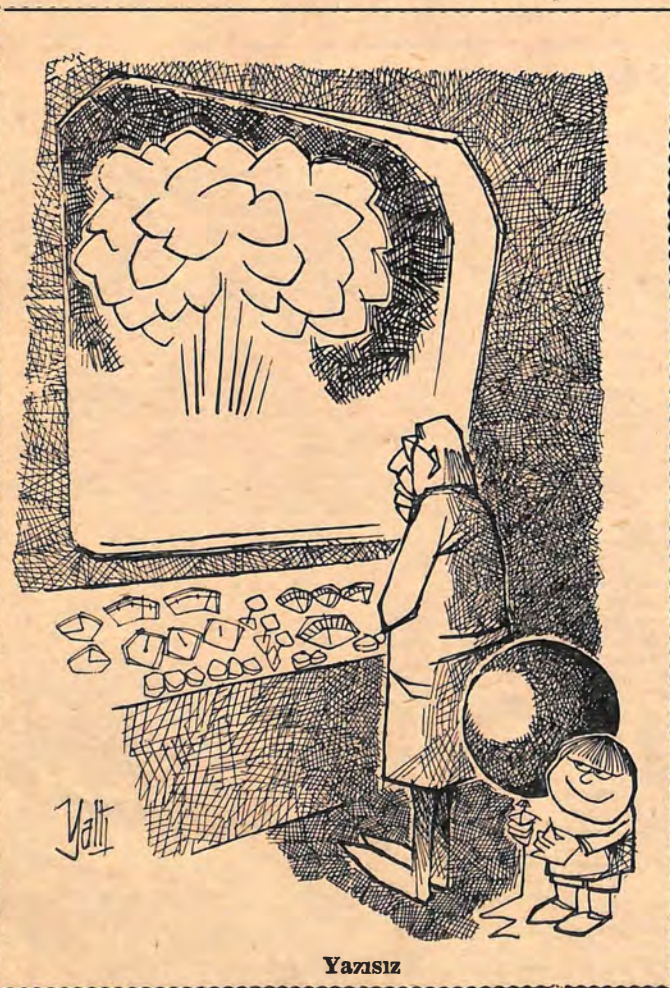
SERT İNİŞ !

- KAPTAAAN' AYDA SAKIN KİMSEYİ

AYIN ONDÖRDÜ ...

Yazısız

İNSAN bir müddet memleketinden uzak yaşadı mı, dönüşünde onun kusurlarından ziyade güzelliklerini görmeye başlıyor.

Hele bir de memleketinizde güzel bir şey yapıldı mı, o güzellik gözünüzde bin kere daha büyüyor. Galata Kulesini gezince, şimdiye kadar hiç duymadığım hislerle doldum. Bu kadar güzel bir iş başaran bir kaç insanla vatandaş olmanın gururunu duydum. Eminim, siz de giderseniz birçok ümitsizliklerinizden kurtulup, dertlerinizi bir an olsun unutacaksınız.

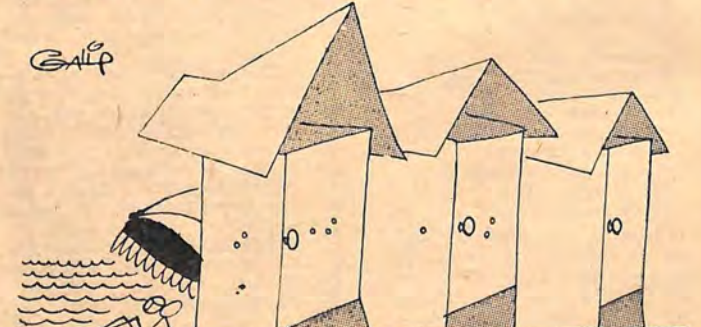
Peki, kuleyi kim bu hale getirmiş? Önce Haşım İşcan. Hani öldükten sonra mahkemeye verilen namuslu Belediye Başkanımız. Onun gayretleriyle başlayan tamirat Ünal Kardeşler tarafından ele alınmış. Günde bin lira Belediyeye kira ödeyen bu enerjik kardeşler, en büyük akıllılığı da iyi elemanlar seçmekle yapmışlar. Kulede âdeta bir yıl hapis hayatı yaşayan genç müdür Atıl Kibar, «Kulenin dışında hayat yok gibi geliyordu bana» diyor. Altı katın her noktasında emeği görülen Atıl Kibar, asırlar önce kullanılan şarap bardaklarını bile uzun ara-

tırmalardan sonra bulup seramik fabrikalarımıza ısmarlamış.

Her kadın kendine mahsus bir ismi ve üslubu var. Genç dekoratörlerimiz imkân verilirse neler yapabileceklerini ispat etmişler. Dört yüz kiloluk avizeleri kırmadan ipe ve dışardan en üst kata çekerek içeriye yerleştirebilmişler. Bence, kulenin tek kusuru, fazla mükemmel ve biraz cıfcaflı oluşu.

Bütün dünyanın olmadık uydurma anıtlarla milyonlarca turisti mknatıs gibi çektiği bu asırda, bizim bu nefis Kulemizle memleketin belini doğrultacak kadar turisti çekmememiz sadece beceriksizlik olur. İnşallah uyusukluk etmeyiz de, dünyaya bu güzel sanat eserini duyurmaya başlarız.

İstanbul'daki gece hayatı diğer memleketlerdeki gece hayatıyla kıyaslarsa Pompei'nin son günlerini andırır. Herkes müthiş bir eğlence seline kapılmış kendini. Gece kulüplerinde boş masa yok gibi. Çektiğimiz iktisadi sıkıntıdan şikâyetçi olanlar bu kulüpleri teker teker dolasalar, memleketimizin ne büyük bir refah içinde yüzüğünü bir gecede anırlar.

- Şimdikiiler böyle işte... De

AYDEDE

İnsanları ayak basmalarıdır ..

ÖNCE ...

... SONRA !..

HAYAT MAYAT DİYE BİŞİY YOK
GÖNDERMESE KALKMAYIN !..

Enatıyalar

AYIN 24 'Ü !..

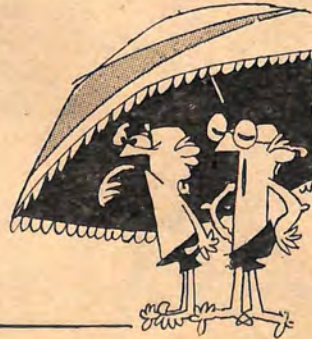
Bu yıl Türkçe şarkıların en fazla beğenildiği yıl oldu. Gerçekten öyle güzel şarkılar piyasaya çıkıyor ki, insan yabancı şarkıları dinlemek istemiyor. Alaturka söyleyenler arasında çok güzel sesler var. Erkeklerden Recep Birgit, kadınlardan Mediha Demirkıran ve Gonca Gül çok beğeniliyor. Şimdi genç genç kızlarımız sesleri pek güzel olmasa bile şarkıcılığa başlıyor ve güzel vücutlarıyla sahneyi dolduruyorlar. Serpil Örmeciler bunlardan biri. Bu sanatçılar dış memleketlere gitseler, buradakinden daha büyük bir ilgi göreceklere şüphemiz yoktur. O da kendi tanıtma bürolarının maharetine kalmış artık.

Pan Amerikan'ın Yeşilköy Müdürü Abdullah İderman uçak gürültülerinin arasında sessiz sedasız şiir yazan genç şairlerimizin biridir. Yakında bütün şiirlerini bir kitapta toplayacak olan İderman, geçenlerde Bebek'teki yeni apartmanında kadınlara panna içirtmek mükellemlikte bir parti verdi. Beyti'nin döneri, Akdeniz'in istakoz ve karedisiyle misafirlerini ağırlayan İderman bekârığa dönüşünü kurtadı.

Türk mutfağı artık yavaş yavaş ortadan kalkıyor. Meşhur yemek ustalarımızın ya ecelleriyle, ya da kasapların aracılığıyla öteki dünyaya göçmeleri sonucu Türk yemeğini geleneklerimize uygun yapanlar sayıca azalıyor. Bir iki tane yemek kitabı elime geçti, bunların içindeki tarifler beynelmül yemeklerden başka hiçbir şey değil. Gerek yapısı, gerek yemeği ile Türk üslubuna sahip tek bir lokanta yok gibi memleketimizde.

Konşumuz Bulgaristan bizden öğrendikleri yemekleri asırlar boyunca daha da güzelleştirerek Türk i-simleri altında turistlerine yedirir ve hayranlık toplarken biz kendi mahlumuzu değerlendiremiyoruz. Alahtan, hanımlar daha pratik ve duygulu bu alanda... Birleşmiş Milletlerdeki delegelerimizden Nuri Eren'in eşi Neşet Eren yıllardan beri hazırladığı «Türk Yemekleri Kitabı» Amerika'da neşredildi. Yaz tiliini İstanbul'da geçiren Eren'lere bu hizmetlerinden ötürü bütün Türk hanımlarının candan teşekkürlerini iletiriz.

Leylâ ERDURAN

Yazısız

değil, kabineye koşuyorlar!..

H OROZ BAR'IN patronu Camgöz Halit, çengeldeki faturaları çekip çıkarmış, sermişti masanın üzerine. Neydi bu kepezelik! Güvenip kasaya bıraktığı adamda mı vardı bir sakatlık, garsonlarda mı, yoksa gece gündüz demeden uçuşa çıkan kızlarda mı? Bu gidişle kirayı bile ay başına kadar denkleştirip çıkaramıyacaktı ortaya.

Şefgarsonu çekti karşısına: «Hep içeri, hep içeri!» diye başladı, «Tam işler tıkırına girdi derken tepetaklak oluyoruz! Bir baskın, bir masraf kapısı... Piyasada da yaprak kıpırdamaz oldu!»

«Hep böyle olur ay sonlarında Halit bey.» diye savunmaya geçmek istedi şefgarson, tıktı lafı ağzına Camgöz Halit:

«Kaç tane aylığa bakan müşteri var ki?..»

«Var üç beş tane, hem de gediklisi barın!» dedi. «Bir şişe birayla kızlarağası kesiliyorlar başımız!»

«Bizi pamukçular, incirciler, üzümçüler, tütüncüler paklar! Aylıkçı mı, istemem... Sen liseyi bitir, üniversiteyi bitir, geç dört yüz lirayla, altı yüz lirayla bareme. Sonra dadan barlara, gece kulüplerine. Kızlarımızı baştan çıkar. Ne kadar olsa okumuş herifler, ağzları laf yapmasını biliyor. Tek konyağa onaltı kâğıdı bayıldı mı bırakır mı kızın yakasını? Dön baba dönelim! İster ki bütün gece sıradan bütün kızlarla dans etsin de acısını çıkarsın, verdiği paranın. İşimiz aylıklı kalsaydı, çekelim şimdiden kepenkleri. Söyle şef, neye kıçın kıçın gidiyoruz böyle?..»

«Halit beyciğim!» dedi, bir konsomatris kızın cilvesiyle, «Yaşlandı kızlarımız... Elimizde civcivlerimiz kalmadı! Bütün barlar silme gençleştirdi kadroları... Yaşlarını onse-

kize çıkarıp onbeşinde kız çalıştırıyorlar.»

«Hadi ordan sen de!» diye tersledi patron, «Turist mevsimine girdik. Turistler ne yapsın onbeşindeki kızları? Onlara var mı göbek!.. Bar kızı dediğin yirmibeşe, otuz dayamadan oriyantalın üstesinden gelemez Kalça, göbek ister gelen turist... Şimdiki kızlar kurşun kalem gibi!..»

«Onlara da razıyım ben. Olsa bir düzine kızımız... Bol avans istiyorlar diye barındırıyor sun ki!»

«Alsınlar parayı, sonra pırrr haa? Namussuzların gözleri hep bizde açılır, bizim Horoz Bar'da, kedi encekleri gibi... Sonra alırlar voltalarını.»

«Keyiflerince gitmek ister onları!»

«Nermin'in keyfince gittin de ne oldu, şimdi söyletme beni! Yüz vermeyeceksin bunlara, gaddar olacaksınız! Bunu bilir bunu söylerim, yine de kızlarda değil suç, hep bizde!.. Geriden geriye her şeyine göz kulak olacaksınız kızın.»

«Haklısın beyim. Yemesi içmesiy-le... Giyimi kuşamıyla...»

«Daha çok yattığı yerle... Yatıp kalktığı adamla... Ama kıskanmadan, hır çıkarmadan... Yerine göre borçlandıracağını... Yerine göre tutup elinden parasını alacağını! Kızın dostunu bile kendi elceğizine bulup sokacaksın koynuna! Öylesine yumuşak başlı delikanlılar bulacaksınız ki, ipleri hep elinde olacak. Benim diyen adam barcı olamaz, ince iştir barcılık... Kim şu dikilen bel... Kim salvermiş bu adamı içeri?.. Hişşt, ne arıyorsun burda sen?..»

Siskası çıkmış, kirli pasaklı gençten biri dikiliyordu ortada.

«Kim soktu seni içeri? Kapıcı nerede?»

Şefgarson suçlu suçlu:

«Bira'ya göndermiştim.» dedi.

Camgöz ters ters baktı:

«Bar neden batıyor diye durmuş da sebebini arıyoruz.» dedi, «Bar böyle böyle batar işte! Ne giren belli ne çıkan. Sıdkili Baba'nın tekkesi sanki!.. Hırlı mıdır, hırsız mı, biri girer kapıdan... Taaa burnumun dibine kadar da gelir... Heeee!.. Ne arıyorsun bu kılıkta barda sen?..»

«Delikanlı duyulur duyulmaz bir sesle:

«İş arıyorum.» dedi, «Mutfakta falan...»

«Çek arabayı, yallah!.. Aşocağı değil burası!..»

«Bardak, tabak... Bulaşık... Siler süpürürüm ortalığı... Yerleri silerim.»

Geniş geniş güldü Camgöz:

«Sen önce yüzünü gözünü sil. Nedir bu pislik be!.. Atın şunu dışarı. Yılma, sen geç kapıya. Tut kolundan, götür şunu da.»

Yılma tam kolundan tutup ilerlerken:

«Hele dur...» dedi patron, «Bırak gelsin yanıma.»

«Delikanlı önce duraladı. Bir kalışlık olmasın işin içinde, diye. Halit Camgöz'tü inceledi. Patlak ayak-kabırlarını sürüye sürüye yaklaştı. Gözgeze geldiler.»

«Kaç yaşındasın sen?» diye sordu patron.

«Onyedi, onsekiz...»

«Var mı nüfus cüzdanın?»

«Almıştım yanıma...»

«Ver bakayım!»

İç cebinden çekti çıkardı. Cüzdanla birlikte kirli bir astar da fırladı dışarı.

«Buyur!» diye uzattı.

Karıştırıp doğum tarihine baktı Camgöz:

«İyil» dedi, «Onsekiz... Adın?»

«Dursun.»

Kapattı cüzdanı ama, geri vermedi.

«Aman ne berbat isim!» dedi, «Kaç gündür yıkamadın yüzünü, bakalım?»

Önüne bakıyordu Dursun. Uzun boyluydu, inceden... Beli de incedi. Yüzü biçimliydi ama, pisti. Boynu kulakları...

«Gel!» diye taktı peşine.

Helânın yanında bir duş vardı, ağır sarhoşlar için... Tanıdık sarhoşları ayıltmak için kullanılırdı:

«Gir şuraya.» dedi, «Soyun... Ne-yin varsa sar, sarmala...»

Barın karşısında bir konfeksiyoncu vardı. Çalıştırdığı kızlara öteberi ahırdı veresiye... Girdi içeri, birkaç parça giysi aldı. Ayakkabıcından da bir çift spor pabuç... Döndü. Uzattı elindekileri düşün kapısından:

«Sabunla başını adamakıllı.» dedi, «Sonra giy şunları. Şimdilik...»

Bilirdi ki ne ne yakışacağını... Çok geçmeden Dursun'u giyinmiş karşısında görtince beğeniyle süzdü dipten doruğa. Alamadı kendini gülmekten! Ürkütmek için de:

«İsmarlama elbise yaptıracağım sana sonra.» dedi, «Üstündekileri burda çalışan kızlardan aldım. So-kağa çıkacak değilsin ya... Çalışa-caksın içerde... Bardak, tabak... Temizlik işlerinde...»

«Ben hiç değilim ki...» diyecek oldu.

«Sus!» dedi Camgöz, «Kızlar insan değil mi? Pislikten suratına bakılmıyordu. Adama döndün biraz-cık.»

Dursun rahatlamıştı, yıkanıp, paklanıp ne de olsa adama dönmüştü ya...

«Adın, Dursun değil bundan sonra...» dedi patron, «Dursun! Bir de Menekşe ekleriz başına olur biter! Nüfus cüzdanındaki «u» yu da «a» yaptık mı tamamdır!»

«Olur mu?...» diyecek oldu.

«Mis gibi olur!» dedi, «Ben böyle neler oldurdum şimdiye kadar! Çalışmana bak sen! Erkekler kız bir-birine karıştı artık!»

Sağlarına ilişmişti gözü:

«Nedir bu saçlar?» diye çıkıştı, «Kaç aydır berberin önüne oturmadın? Olmaaz!.. Bir genç kız için bile bu kadar saç fazla. Gel bakalım içeri!»

Kızların soyunma giyinme, boyanıp süslenme odasına soktu, ite kaka. Boynuna eski bir peçete sarıp aldı makası eline... Sağların bir tutamını, kartal kanadı, indirdi sağ gözünün üstüne... Kulakların üstüne sarkanları geriye tarayıp düzeltti. A-çılıp açılıp baktı karşıdan. Çanta-sındaki traş makinesini getirip taktı prize. Siskalıktan henüz sakallaşmamış aya tüylerini aldı makineyle, ensesini temizledi:

«Oldun şimdi bir hanım kız!» dedi, «Kalk ayağa bakalım. Yürü!.. Uzun boy, ince bel... Kısa at adınıla-rını! Daha kısa! Biraz sonra kızlar gelmeye başlar, aç gözünü de, yürümesini, kıvrımasını öğren onlar-dan! Seni bu hale getirdim, biraz da sen gayret et! Çeki düzen ver kendine! Haydi bakalım, doğru mutfaka! Kadehleri, bardakları sabunlu sudan geçir, gıcır gıcır!..»

Dursun önüne bakıp dikiliyordu suçlu suçlu.

«Ne duruyorsun! dedi patron, «Yürü mutfaka!»

«Bey!.. Ben hep böyle...»

«Ne olurmuş hep böyle kalırsan?» diye kesti sözünü.

«Hep böyle... Kızlar gibi...»

«Ne olurmuş böyle kızlar gibi olursan? Yürü! Kıvrılabilirsen... Yani demek istiyorum ki bu işi kıvrabilirsen, üç beş gün sonra da seni konsomatris yaparım, çıkarırım ortaya! Göl gibi geçinir gidersin! Hele elin bardak tutmaya, çatal kullanmaya yatsın. Hiç belli olmaz, bir de bakmışsın, yıldız olup çıkmışsın. Uzun boy, ince bel... Kimin kızından aşağısın bel!»

Rıfat ILGAZ.

Memurlar, sefaletle karşı direnme toplantısı yaptı. — Gazeteler —

— Bugün git, yarın gel!..

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

AMAN YÂRABBİ BU NE BAŞARI

Ay'a ilk ayağı biz attık!..

Bütün dünya şaşı olmuş vaziyette...

«— Heyecandan anlatamıyorum... Valla billâ, iki gözüm kör olsun ki Ay'a ilk ayak basan bi-

İLK FOTOĞRAF — İşte Nezihi beyin kutu makineyle çektiği ilk resim... Ne kadar net değil mi?... Hayret vallahi... Aşkolsun...

İŞTE NEZİHİ BAYRAĞI — Her haliyle, bakışıyla ve duruşuyla Ay'da olduğunu belli etmiyor mu?... Bal gibi ediyor... Anlayan anlar...

AYTAŞI — Nezihi beyin, resmini gönderdiği bir ayaşı... Bu bal gibi elmas... Nezihi bey adam mı kandırıyor?... İnsanda biraz sıkılma olur...

ziz.. biz... Oh konuşamıyorum... Etrafımız Ay'lılarla çevrili.. Hava var.. Bol bol hava var...

Evet sayın okuyucular, bu sesler Ay'dan geliyor ve konuşan meşhur sivil havacımız Nezihi Baykuş... Şu anda binlerce göz, binlerce kulak Ay'dan gelen bu sesleri dinliyor. Radarlar, teleskoplar, mikroskoplara, bu sese kulak vermekte... Susalım ve Nezihi beyi dinleyelim...

«— Alo.. alo.. burası Ay.. Bu sabah dördü çeyrek geçe salimen arkadaşım kimyager İyod Kâzım'la indik. İşte kraterler.. yer yumuşak.. Londra asfaltı gibi.. Her taraf ebegümeci.. Ay'ın atmosferi lácivert beyaz... Dünya tabak gibi görünüyor.. İşte Amerika, işte Kanada, işte Samatya... Arkada Kâzılcı... Kâzım başlığını çıkardı.. Müjde hava var.. nefes alıyoruz.. hem de ne hava... Nabızımız otuzbire düştü... O ne, yerden binlerce cüce çıkıyor... Ay'da hayat var.. hayat var... Bize sokuluyorlar... Onlara karemela ve Anadol dağıtıyoruz... Üstümüze tırmandı.. Bizi götürüyorlar.. götürüyorlar... Maksatları samimiyet... Aman Yârabbi her yer ışıltı ışıltı altın ve elmas... Her yer elmas.. elmas...» Ses kesildi.. Postayı kapı Kâzım...

BÜYÜK OLAY NASIL DUYULDU? — Ay'ın fethedilmesi dün sabaha karşı her yerden duyulmuş ve binlerce insan yataklarından korku içinde fırlamışlardır. Bir anda bütün rasathanelerin âletleri bozulmuş ve Nezihi Baykuş'un gönderdiği dalgalar dalgakıranları yerle bir etmiş, çamaşırlar tellerden düşmüş, vapur seferleri aksamıştır... Ay'a gitmeye hazırlanan bütün astronotlar bozulmuş ve kireç gibi olmuşlardır...

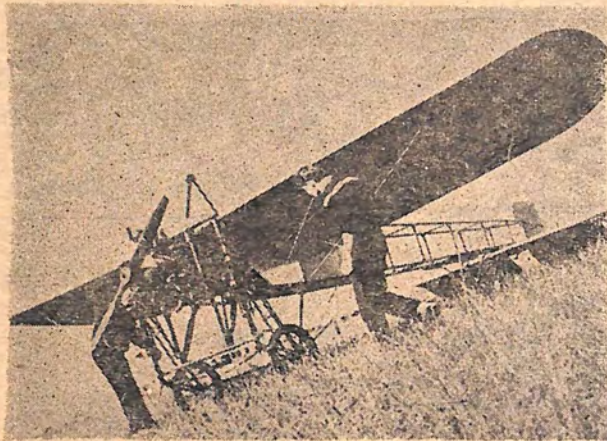
NİKSON NE DEDİ? — «Bu Nezihi beyin yaptığı ayıptır... Yüz milyar doları bu işte boşuna harcadık... Nezihi bey söyleydi bu işi ortak yapardık. Artık bu işin zevki ve esprisi de kalmadı... Apollo-11'i şimdi biz gazino yapmak mecburiyetindeyiz...»

KOSİĞİN DE BOZUK ÇALIYOR — Kosigin ise bütün ısrarlara rağmen bir şey söylememiş, arabasına binerek evine gitmiştir... Rusya'dan sızır haberlere göre Nezihi beyin Ay'a gitmesinden sonra Ruslar hiçbir yere gitmemeye karar vermişlerdir...

SÜLEYMAN DEMİREL TEBRIK ETTİ — Nezihi beyin bu başarısını derhal Süleyman Demirel tebrik etmiş ve, «İktidarımız sırasında, bu başarı bize seçimi kazandıracaktır... Ay'dan döner dönmez partimizden adaylığınızı koymanızı rica edeceğim» demiştir... Yalnız Nezihi beyin bildirğine göre elinde akaryakıt bulunmadığından dünyaya dönmeye imkân yoktur... Fakat şu muhakkak ki Nezihi ve Kâzım beyler ruhumuzda ebedi olarak yaşayacaktır...

Dakika dakika Ay yolculuğu

Bu yazının yayın hakkı yalnız EĞLENCELİK sayfasına aittir.

İŞTE PIRPIR — Ay'a indiği anda çekilen bu resim, sadece bizde çıkmaktadır... Uçağın başındakiler Nezihi ve Kâzım beylerdir...

SAAT 3.20 — Nezihi bey ve damadı Kâzım gizlice bahçeye iniyorlar ve Pırpır'a biniyorlar...

SAAT 3.35 — Kâzım motorları muayene ediyor ve ikisi de derin derin birer nefes alıp ejektrapotörü çalıştırıyorlar... (Bu sırada basınç 56'dır).

SAAT 4.18 — Pırpır atmosferi üç yerinden delip geçiyor... Basınç farkından Nezihi bey ve Kâzım bey fenalık geçirip bir miktar (afedersiniz) içerdekileri çıkarıyorlar...

SAAT 6.24 — Yolda, geçen Merihlilere Ay'ın yolunu soruyorlar, ve bir miktar benzin alıyorlar...

SAAT 7.30 — Kahvaltılarını yapıp, traş oluyorlar... Müvezzi günlük gazetelerini kapının altından atıyor... (Yalnız bu müvezzi feza müvezziidir, gazeteler de feza gazetesidir... Resmî ilân olmaz)...

İLK AYLILAR — Tarihi bir resim... İşte Aylılar böyle kısa boylu, sempatik kimseler... Sağdan üçüncüsü Ay Konfederasyonu Genel Başkanı sayın bay Ayhan'dır...

SAAT 8.67 — Artık Ay'a 56 kilometre yaklaşıyorlar... Nezihi bey Kâzım beye, Kâzım bey de Nezihi beye natürel pompa basıyor... (Bu, basıncın ayarlanıp kanın vücuttan akmaması içindir... Plazmakop)...

SAAT 9.32 — Pırpır, Ay'ın çekimine giriyor ve birden dağılıyor... Nezihi ve Kâzım paraşütlerini açıp Ay'a doğru kendilerini bırakıyorlar ve aşağı 567879 od hızla düşüyorlar... (OD Ay hızıdır)...

SAAT 10.00 — Ay'a yumuşak iniş yapıyorlar ve iner inmez emniyer kemerlerini açıyorlar, ciğerlerine supleks hareketi yapıyorlar... (Ay'da hidrojen 0.34 oranında olduğundan bu hareket lazımdır)...

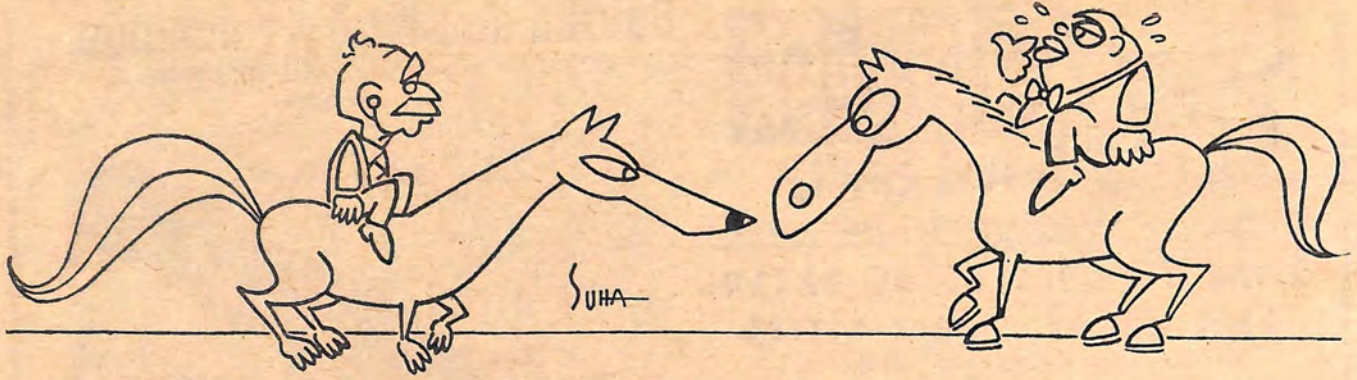
SAAT 10.15 — Programa göre, okullar, askeri birlikler ve esnaf teşekküllerinin resmî geçidi başlıyor ve Ay'ın ileri gelenleri misafirlerine hoşgeldin diyorlar... Gece Ay'da fener alayları ve donanma tertip ediliyor... Misafirler Ay'da iki gün kalıp İstanbul'a gelecek ve tarihi yerleri gezeceklerdir...

BEN, «GİDERİZ» DEMİŞTİM !..

Bir zamanlar ben, «Biz de yakında Ay'a gideceğiz» dediğim zaman bütün basın benimle matrak geçti... İlerisini gördüğümü kaç kere doktor raporu ile ispat ettim... İşte medarı iftiharımız Nezihi ve Kâzım beyler Ay'a ayak basarak hepimizi utandırdılar... Artık bundan sonra aylıkların Ay'dan verilmesi, ay başlarının kaldırılıp, ay sonuyla birleştirilmesi gerçekte olacaktır... Bütün büyük devletlerin milyarlar-

ca lira sarfederek Ay'a gidemesine karşılık Nezihi beyin pırpır bir uçakla Ay'a gitmesi bu ayın en büyük olayıdır... Nezihi ve Kâzım beylerle övünüyoruz... Kendilerine hükümetin dönüştürer birer aylık ikramiye vermelerini teklif ediyoruz... Ay kahramanları sizinle iftihar ediyoruz... İnşallah biz de yakında Taksim'den Karaköy'e gidebiliriz... Bütün ümidimiz sizdedir...

Celâl Kumral

İNÖNÜ'NÜN TILKİSİ, KIRAT'A KARŞI!

YEDİ

PAZARTESİ

Panorama

İktidar ve muhalefet sözcüleri birbirleriyle «Batıyoruz», «Çıkıyoruz» diye tartışırken, kentten kente, köyden köye koşuşup duran Demirel, dört yılda yapamadıklarını, seçim öncesinin şu bir kaç ayına sığdırmaya çalışıyor. Gazetelerin hangisini elinize alsanız ayrı bir haber:

«Başbakan falan yerin temelini attı.»

Atıyor sağolsun.

Başbakan temel atıyor.

Başbakan tesis açıyor.

Başbakan tapu dağıtıyor.

Başbakan anahtar dağıtıyor.

Ve...

Başbakan nutuk atıyor: «Borç yığının kamçıdır!»

Hayır hayır, ne çıkıyor, ne batıyoruz. Eski bir deyimle, Yeniciami'de dilenip, Ayasofya'da dağıtıyoruz!

SALI

Ayıp!

Memurların direniş toplantısında konuşan Konfederasyon İkinci Başkanı açıklamış: «Emekli Sandığı iflâs ediyor!»

Iflâs, bir müessesenin sermayesini ve ticari itibarını yitirmesi nedeniyle faaliyetini tatil etmek zorunda kalmasına denildiğine göre, sözcünün yukardaki açıklamasını ayıplamamak elde mi?

«Emekli Sandığı iflâsa gidiyor!»

Aman efendim nereden çıktı iflâsa gittiği? Eğer kilidi vuracaksa, onun da gelmiştir emekliliği!

ÇARŞAMBA

Dertleşİ

Ölümünüzün 685. yıldönümü mü-nasebetiyle düzenlediğimiz şenliklerde, Alaşehir Gölü bu kez de maya tutmadı Hocam.

Gelecek yılı bekliyoruz elimizde yogurt kabı, altımızda karakaçan. Hani 700 küsur yıldır umutla beklediğimiz şu göl gün gelir bir tutarsa kazara, tenekelere doldurup süreceğiz girmeye hazırlandığımız Ortak Pazara!

Ata mesleği olarak gölün başından ayrılmamızın nedeni bu işte.

PERŞEMBE

Hovardalık

Paris sosyetesİ, Dr. Barnard'a «Yılın hovardası» ünvanını takmış.

Hovardalıkta Barnard'dan kalır bir yerimiz yok ya, neden koskoca bir topluma değil de, bir doktora verirler bu ünü?

O, başkalarından aldığı kalbleri başkalarına takıyor, bizimkileri başkalarından aldıkları parayı, başka borçların faizlerine yatırıyor. Hovardalıkta üstünlüğümüz yoksa da, eşitiz hiç değilse. Yine de adımızı anmıyor kimse.

CUMA

Diplomatik sözlük

Arap ülkeleriyle İsrail arasındaki savaş, olimpiyatlara yaraşır şekilde tam bir sportmenlikle devam ederken, Güney Amerika'dan bir maç haberi geliyor: «Salvador ile Honduras arasında yapılan futbol maçına, bombardıman uçakları da katıldı.»

Uçaklar havalanmış, kasabalar bombalanmış, yedi kişi ölmüş ve pek çok kimse yaralanmış!

Spor ile savaşın diplomatik sözlükteki anlamı, bölgelere göre değişiyor galiba.

Harp halindeki Güney komşularımıza bakıyorsunuz, bir gün Araplar İsrail kalesinin önünde, bir gün İsraililer Arap kalesinin önünde... Maratonda bir gün Arap komandoları arayışta, bir gün İsrail komandoları... Gülelele bir gün Arap el bombaları karavana kaydediyor, bir gün İsrail...

Öte yanda Salvador ile Honduras birbirlerinden maç alıyorlar, harb ediyorlar!

İş yine Birleşmiş Milletlerin gayretine kaldı. Bakalım, Araplarla İsrail...

İKİ PORSİYON OMLET

— I —

— Yumurta tavuktan çıkar, tavuk yumurtadan çıkar —
Oldukça, üstüne yatanları yumurtlatan folluk...
Bakalım daha ne altın yumurta yumurtlayacak
Altın yumurtlayan tavukları yumurtlatan tavuk.

— II —

Altınız koltukta — pardon follukta — sıcak, sınımsız.
Kendi kendinize ateşlenerek kızarsınız siz.
Hele bir de «Git, git, git...» demeye niyet ediverin
O zaman ne altın yumurtalar yumurtlarsınız siz.

Yaşar Hâdi ÖNDER

GÜN

raillilere, «Arkadaş, savaşıyorsanız doğru dürüst savaşın» diye ihtarda mı bulunacak, yoksa Salvador ile Honduras'a futbol maçı yaptıklarını mı hatırlatacak?

CUMARTESİ

Bu kadarı fazla!

Şili'li bir şairin iddiasını gazetelerde görünce, gözlerimize inanmadık. Adam utanmayı sıkılmayı bir yana bırakmış, malımıza sahip çıkması yetişmiyormuş gibi, üstelik nisbet verircesine şu açıklamayı yapmış: «Ay benim!»

Kusura bakmayın ama, haltetmişsiniz azizim. Ay sizin değil, bal gibi bizim!

Bir şeyden korksak, «Anne» yerine, «Ay!» deriz.

Borçlarımızdan kurtulmak için «Ay başı» nı bekleriz.

Körpeçik güzel kızlara, «Aydın döndü gibi» diye iltifat ederiz.

Kısacası, ayağımıza bassalar, «Ay» deriz, başımıza vursalar, «Ay» deriz.

Eee, bunca delilden sonra, çatlasanız da patlasanız da Ay'ı kimseciklere vermeziz!

PAZAR

Salgın

Kadın giyiminde «Çıkartma» modası başlamış.

Çıkacak ne kaldı ki çıksın?

Kollar çıktı, «Japone» dendi.

Etekler dizden yukarı çıktı, «Mini» dendi.

Sonra yarı çıktı, «Bikini» dendi.

Sütyen çıktı, «Uçsuz» dendi.

«Çıkartma» moda değil, tehlikeli bir hastalık haline geldi!

Şimdi sıra kilotta... Bakalım ne zaman çıkacak o da...

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

— Dehri efendi, sen sen ol, anlamı bilmediğin kelimeleri kullanma. Sonra en olmayacak yerde mahcup olursun.

— Ulur karıcığım.
— Olur...

Dehri efendi, içinden bir kaç ke-re bismillâh dedikten sonra ayak-ları titreye titreye sandalyenin üze-rine çıkmaya çalıştı. İlk günden ka-rısının yanında mahcup olmak iste-miyordu. Bir taraftan duvarı tuttu, bir taraftan sandalyenin arkasını ve kendisini binbir zahmetle san-dalyenin üzerine attı. Derin bir ne-fes aldıktan sonra:

— Verirsin bana keserle çiviye?
Hayriye hanım, keserle çiviye u-zatırken:

— Dehri efendi, nedir bu titreme? diye sordu.

Dehri efendi, korkuyla karışık bir gülümseme ile:

— Sandalyenin incedir çok bacak-ları, onun için sallanıyor, dedi.

— Ayol sandalye değil, sen sallan-mıyorsun. Hiç durduğu yerde san-dalye sallanır mı? Şöyle kendini serbest bırak bakalım!...

— Vardı bizim memlekette çok eskiden bir dut. Girmiştik arkadaş-ların bahse. Kim çıkar bu dutun en tepesine diye. O dedi çıkamam, bu dedi çıkamam. Sonunda ben çık-tım. Hiç dünmez başım yükseklerle çıkınca... Zaten ben eskiden yüksek çıkma birin.....

Lâfı ağzında kaldı. Paldır küldür kendini Hayriye hanımın kucağında buldu. Bereket Hayriye hanım atik davranmış, onu daha havadayken yakalamıştı. Yoksa, kafasının gözü-nün yarılması işten değildi Dehri e-fendinin.

Hayriye hanım sordu:
— Sen ne birincisiydin eskiden?
Dehri efendi, utancından:
«Yükseklere çıkma birincisiydim» diyemedi.

— Haydi bakalım Dehri efendi, tekrar!...

Hayriye hanım âdeta bunu bir e-mir gibi söylemişti. Dehri efendinin bacakları bu kez aşağıdayken titre-meye başladı. İçinden:

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

«Galiba Hayriye hanım, kucalarımı böyle üldürmüştür» dedi. Ve masa-nın üzerine, oradan da sandalyenin üzerine çıktı.

— Bana bak Dehri efendi, öyle her zaman armut gibi havada ya-kalayamam seni, dikkatli ol...

— Ulurum karıcığım...
— Ulur musun?
— Ulurum...

— Ayo! sen şey misin uluyacak?

Dehri efendi aldırmadı. Çiviyle ke-seri istedi. Sonra keserin ucuyla perdenin bu başındaki çiviye sök-meye çalıştı.

— Dikkat et, sıvasını dökmeyesin.
— Dükmem karıcığım.
— Dökmem...

Hayriye hanım, duvarın dibine ya-naştı. Ve kocasına:

— Kaldır, dedi.
— Nasıl karıcığım?

— Biraz daha kaldır!...

— Kaldırayım Hayriye hanım.

— Tamam, çivile!

Dehri efendi, çiviye çakmaya baş-lamıştı ki, kadın:

— Dur ayol dur, kaydırmışsın, de-di. Biraz daha yukarıya çıkacak!

— Çıkarırım karıcığım.

Tekrar çiviye çakmaya başladı Dehri efendi. Ama, yine itiraz etti Hayriye hanım:

— Bu kez de çok yukarıya çıkar-mışsın. İndir onu biraz aşağı!

Dehri efendi, gülerken, çiviye tekrar söktü. Ve onun bir santim aşağısın-dan çakmaya başladı. Tam o sırada duvar iyice zedelendiği için pat di-ye kocaman bir sıva düştü.

— Ayyyyy, dedi Hayriye hanım...

Dehri efendi, kabahat yapmış ço-cuklar gibi, mahcup:

— Sen hiç üzülme sultanım, ben şimdi içerden alçıyı alr, gelir bir güzel sıvarım, dedi.

— Ya alçıyı sağa sola buluşturır-san?

— Ben zamanında...

— Alçı birincisiydin!...

— Yuk canım, memlekette vardı bir ev, sonra tek başıma bir oda ilâve ettim. Babam u zaman dedi, bu oğlan çok iyi bir usta ulur...

Dehri efendi perdenin işini bitir-diğinde, kendisi de bitmişti. Bacak-ları yorgunluktan titremeye başla-mıştı bu kez. Ama Hayriye hanım, ikinci çığlığı yatak odasından atmış-tı:

— Ayol bu tavanın örümcekleri ne?

Dehri efendi koşarak geldi:

— Nerededir sultanım?

— Ayol görmüyor musun?

Dehri efendi, gözünü kapıp geldiği halde göremedi. Ama Hayri-ye hanımın mikroskop gözleri köşe-deki incecik örümcek ağlarını gör-müştü.

— Ayol şu köşeye dikkatlice bak-sana!...

Dehri efendi, dikkatlice baktı, bir şey görmediği halde:

— Gürdüm gürdüm, dedi. Şimdi ben şuradan bir sırık bulayım, he-men alırım.

— Ayol sırıkla olur mu hiç? Son-ra yerlere dökülür. En iyisi yine masanın üzerine çıkararak almak...

Nedense, Dehri efendinin kısmeti gerdek gecesi hep havada dolaşmak-tan açılmıştı...

— Ulur karıcığım, dedi ve masa-ya koştu.

Altına girdiği masayı tıslaya tıslaya o köşeye getirdi. Sonra sanda-leyi koydu üzerine. Süpürge-nin ucuna bir bez bağlayıp, yere de gaze-te serdikten sonra:

— Ya Allah, dedi çıktı sandalye-nin üzerine... Köşenin örümcekleri-ni bir güzel temizledi. Sonra karşı köşeye geçti, daha sonra üçüncü kö-şeye. Bereket Hayriye hanım dör-düncü köşede hiçbir şey bulamamış-tı...

Dehri efendi, içinden:

«Şimdi bir de merdiven altındaki mutfak kısmına geçerse yandık» de-di ama bereket Hayriye hanım o ta-rafa geçmedi.

Dehri efendinin gazocağının üze-rine koymuş olduğu su fıkır fıkır kaymıyordu. İki bez parçasıyla tene-keyi tutarak banyoya getirdi.

Hayriye hanım:

— Örümceklerden üstün başın iyi-ce kirlenmiştir, toptan bir banyo yap, dedi.

— Ulur karıcığım.

Dehri efendi suyu ılıştırdı. Başına bir tas su döktü ve sabunlamaya başladı...

— Dehriiii!

— Efendim sultanım!

— Bol su dök başına. Ancak ke-pekler öyle gider.

— Dökerim sultanım...

— Dehriiii!

— Buyur sultanım!

— Kulaklarım içini de temizle.

Çok kirlil gördüm kulaklarımı!

Dehri efendi elini kulağına attı. Kızartıncaya dek, ovdı, karıştırdı.

— Dehriiii!

— Buyur karıcığım!
— Burnunun üzerinde beyaz bir şey görmüştüm. Burnunu da ov!

— Olur sultanım!...

Dehri efendi iki eliyle burnunu ov-maya başladı... Burnunun işi bitti, bu kez Hayriye hanımın sesi tekrar duyuldu:

— Dehriiii!

— Emret sultanım!

— Dislerini fırçalamayı unutma!...

Dehri efendi, o luzla her zaman banyoda duran fırçasına el attı. Tam iki kez üstüste dişlerini fırçaladı...

Bir daha sabunladı, kafasına dört tas su döktü ve havluya sarınarak dışarıya çıktı. Odanın içerisi buz gibiydi. Dişlerini birbirine vurarak giyindi. Hayriye hanım merak edi-yordu. Kimbilir, belki de soyunmuş, yatağın içerisine girmiş kendisini bekliyordu. Yatak odasına girdi.

Hayriye hanım, önüne çekmiş gördü. Hayriye hanım tabağından boyuna bak-lava atışıyordu. Dehri efendi, bu baklavayı ilk gecenin şerefine al-mıştı. Yıkandıktan sonra yemek için. Ama Hayriye hanım daha şim-diden kocaman baklava sahanında ya da bir tane baklava bırakmıştı, ya da iki tane...

Ellerini ağızyla yaladıktan sonra:

— Sen bunu nereden aldın? diye sordu.

— Saathanenin oradaki tatlıcıdan...

— Hıh, ben sana bir tatlıcı söyleyeyim, bundan sonra hep ordan al! Bak, Karasolu'yu bilir misin?

— Bilirim.

— Tamam, işte orada sokağa gi-rince bir terzi vardır, onun bitiş-i-ğindeki tatlıcıdan... Canım baklava.

Baklavayı sen onda gör. Sarı mi sa-rı, şireli mi şireli. Hele yufkasının inceliğini görsen, dersin cigara ka-ğıdı. Anladın mı, bundan sonra her akşam gelirken benim baklavamı o-radan al!

— Başüstüne sultanım!

— Yanaş bakalım yanıma söyle, şu kepeklerine bir bakayım.

Dehri efendi, başını uzattı. Hayri-ye hanım sıkı sıkı kontrol etti:

— Gerçi daha var ama, her gece yatmadan önce böyle bir kere su-yla güzelce yıkarsan, bir tane bile kalınmaz. Sen baklava yemiycek mi-sin?

Dehri efendinin gözü, o kadar yo-rulmuş olmasına rağmen yataktay-dı. Onun için:

— Ben sabahleyin yesem olmaz mı? dedi.

— Olmaz! Baklava gece yenir.

Dehri efendi:

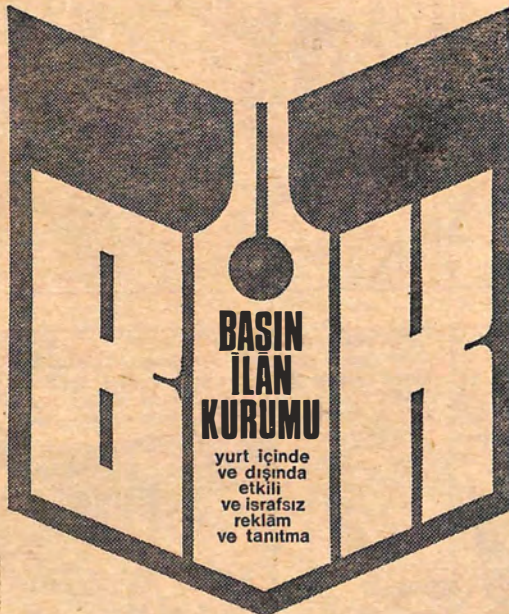
«Belki de benim baklava yiyerek kuvvetlenmemi istiyordun» diyerek geriye kalmış olan baklavanın başı-na çöktü. Çöktü ama, ömründe de sevmeydi ki tatlıyı Dehri efendi. O iki parça tatlıyı bitirinceye dek ak-la karayı seçti. Baklavayı bıraktık-ça, Hayriye hanım gürlüyordu:

— Haydi, o bir lokmayı da...

— Ama Hayriye hanım!...

— Ondan kurumuş kalmışsın ka-buğunun içinde böyle... Dur, sen bundan sonra gör. Nasıl yeniliyor-muş, nasıl yediriliyormuş!...

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlar. Eskiz ve program hazırların Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul'

(Basın : 60983 — 119)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Mantık

Karı koca çarşıya çıkmışlardı. İç çamaşırları satılan bir mağazanın önünde duran kadın:
— Şu çorapların, kilotoların, sütyenlerin güzelliğine bak, dedi. Kadın olsan, böyle bir vitrinin karşısında ne yapardın?
— Seninkinden pek farklı olmazdı, dedi adam. Sadece karşısına geçer, dalgın dalgın bakardım!

Zaman meselesi

İki eski dost karşılaştılar:
— Nasılsın? diye sordu biri. Diğer cevap verdi:
— Nasıl olacağım? İhtiyarlıyorum artık.
— Yok canım, daha dur bakalım.
— Eski gibi hissetmiyorum kendimi. Birinci neyse ama, ikincide çarpıntı başlıyor!
— Kabahat sende. İnsan kırkından sonra birden yukarı çıkmaz!
— Nasıl çıkmam birader? Bizim daire üçüncü katta... Elâlemin kapısında mı kalalım?

— Niye kıızıyorsunuz madamcığım?... Postacıya bahşış vermemi istemediniz mi...

İki yüzlü

Madam, hizmetçisini çağırarak:
— Dün yine mösyö söylendi durdu, dedi. Yemeklerin yenmeyecek kadar kötü olduğundan, a-yakkabıların iyi parlatılmadığından, gömleklerin güzel ütülenmediğinden şikâyet etti.
— Ne iki yüzlü adam şu bizim mösyö! diye bağırdı hizmetçi kız. Sizi gördü mü şikâyet ediyor, benimle kaldı mı, «Elinden zehir içsem, yıllanmış şarap gibi gelir» diye iltifat ediyor!

Hovardalık

Günü çapkınlık yapmakla geçiren güvercin, yuvasına geç dönmüştü. Nedenini soran dişisine:
— Hava çok güzeldi şekerim, dedi. Onun için yürüyerek geldim.

Değil mi?

Madam, bütün geceyi beklemekle geçirmişti. Sabaha karşı evine dönen kocasına sitemle sordu:
— Bu saatte neden döndüğünü lütfen açıkla mısın?
— Neden olacak yahu? diye söylendi adam. Kahvaltı etmek için!...

Yazısız

Ayıp be!

Ruh doktoruna giden adam:
— Perişanım doktor, dedi. Evdekiler, bir ruh hastası olduğumu iddia ediyorlar. Aldırmıyorum söylenenlere ama, gönülleri olsun diye geldim işte.
— Gelmele iyi etmişsiniz, dedi doktor. Şimdi küçük bir testten geçirir, hanginizin haklı olduğunu meydana çıkarırız. Önüne bir kâğıt kalem çekerek, bir dikdörtgen çizip hastaya gösterdi:
— Bu nedir?
Bir süre resme bakan adam:
— Anlaşılmayacak gibi değil ki doktor, dedi. Ne olduğunu açıkça belirtmişsiniz zaten. Bir yatak ve üstünde yanıma uzanmış çırılçıplak bir kız!...
Doktor, bu kez kâğıda bir üçgen çizdi:
— Peki bu?..
— Daha büyük bir yatak ve her iki tarafımda birbirinden güzel çırılçıplak iki kız!
Doktor, başını sallayarak bir daire çizdi:
— Ya bu?..
Yüzü kızaran adam utançla cevap verdi:
— Son derece büyük bir yatak ve üstünde bir sürü çırılçıplak kız!... Parçalarcasına bana saldırmışlar!
— Anlaşıldı, diye mırıldandı ruh doktoru. Her şeye rağmen korkulacak bir durumunuz yok.
— Hastalığım nedir acaba?
— Cinsel duyguların esiri olmuştunuz. Yâni nasıl anlatayım bilmem ki.. Sizin durumunuzda olan kimselere tıp dilinde seksomanyak denir.
Yerinden fırlayan hasta:
— Sizin yaptığınıza namussuzluk denir! diye bağırdı. Açık saçık resimler yaparak nasıl bir seks bunalımı içinde olduğunuzu gösteriyorsunuz, sonra da akıllı uslu muayeneye gelen müşterilerinize seksomanyak teşhisi koyuyorsunuz!

— Ooo, hârika!.. Bu gözlüklerle mükemmel görüyorum!

Bir şey olmaz

Kapıdan giren postacının, balıçedeki köpeği görünce duraladığını izleyen ev sahibi:
— Korkmayın, dedi, gelebilirsiniz.
— Ama...
— Gelin gelin...
— Isırmaz mı?
— Isırır ama bir şey olmaz. Geçenlerde kuduza karşı aşılatmıştık!

Sevinç

— Yemeğe misafir gelmesine bayılırım, dedi biri.
— Neden?
— Çünkü karım misafir geldiği zaman porselen takımları sofraya koyar.
— Ne olur koyarsa?
— Hiç birinden hayır kalmayacağını bilir, her zamanki gibi buluşukları bana yıkattınca!

Bilemez ki...

Balayından dönen genç yıldız namzedine arkadaşı sordu:
— Nereye gittiniz?
— Bilmiyorum, dedi kız. Biletleri kocam almıştı!

— Kıymetini bilelim... Kış gelince bu ateşli günleri arayacağız!

Pazarlık

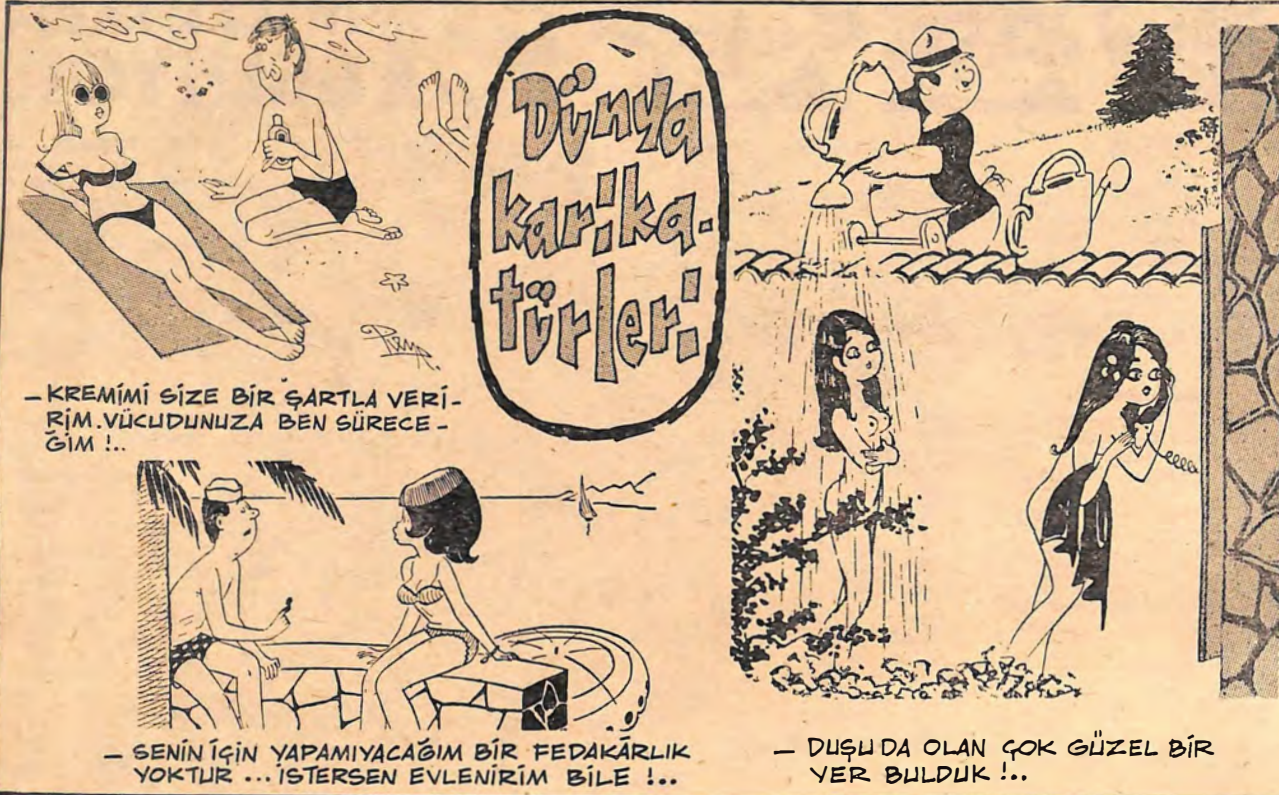
Müşterisinin ağrıyan dişini kontrol eden dişçi:
— Berbat! dedi. Sizin için biraz fedakârlık isteyecek ama, üç dakikada bitiririm işinizi!
— Borcumuz ne olacak?
— Kırk frankınızı alırım.
— Üç dakikalık bir iş için kırk frank çok değil mi?
Takımlarını hazırlayan dişçi:
— Zamanın benim için hiç önemi yok mösyö, dedi. İsterseniz yarım saatte çekeyim dişinizi!

Hayret

Komşusunun küçük çocuğunu sigara içerken yakalayan kadın:
— Ayıp, dedi, senin yaşındaki çocuklar ağzına sigara koymaz!
Oğlan hayretle sordu:
— Sigara ağızdan başka nereye konur madam?

Temizlik başkadır

Tatilini geçirmek için gittiği köyde, köylülerden birinin tavuk yolduğunu gören Parisli:
— Bir de köylüler için «Pis» derler, dedi. Şaşırır kahırlar yatmadan önce tavukların bile elbiselerini çıkardığını bilseler!

SİZ NASIL ÖPERSİNİZ ?

AĞAĞLI ÖPÜŞ :

AY, NEFESİM KESİLDİ. FENALAŞIYORUM. OF, HAVASIZLIKTAN BOĞULACAĞIM. AMA YİNE DE ÖP SEVGİLİM ÖP, ÖP.. DOYASIYA ÖP..

ÇAPKININ ÖPÜŞÜ :

ORAMI DEĞİL, GIDIKLI YORSUN ... ŞŞT, KOMŞULARINI DÜŞÜNSENE .. ORAMI DEĞİL, ŞURAMI ... AH, ÇAPKIN AH PEKİ BOŞ VER KOMŞULARA NASIL İSTERSEN ÖYLE ÖP ÇILGIN

MİYOPUN ÖPÜŞÜ :

HAYIR TONTONUM. ÖPTÜĞÜN YER İKİ YANAĞIM DEĞİL

ACEMİNİN ÖPÜŞÜ :

AMAN NE GÜZEL, ÇOK HOŞ. İÇİM ERİYİVERDİ. ARTIK AYAGIMDAKİ NASIRIN ACISINIDA DUYMUYORUM. BUNU DAHA ÖNCE BİLSEYDİM NE İYİ OLURDU

BİR VİZON MANTO HE-DİYE ETTİĞİNİZ KARINIZIN ÖPÜŞÜ :

YIRMİ YILDANBERİ BENİ BÖYLE ÖPME-MİŞTİ.

KAÇAMAK ÖPÜŞ :

NASIL OLDU BENDE BİLMİYORUM BİRDEN KENDİMİ KAYBETTİM. AMA BİR DAHA ÖPMEK Mİ .. TÖVBELELER OLSUN

GÜNÜN GENCİNİN ÖPÜŞÜ :

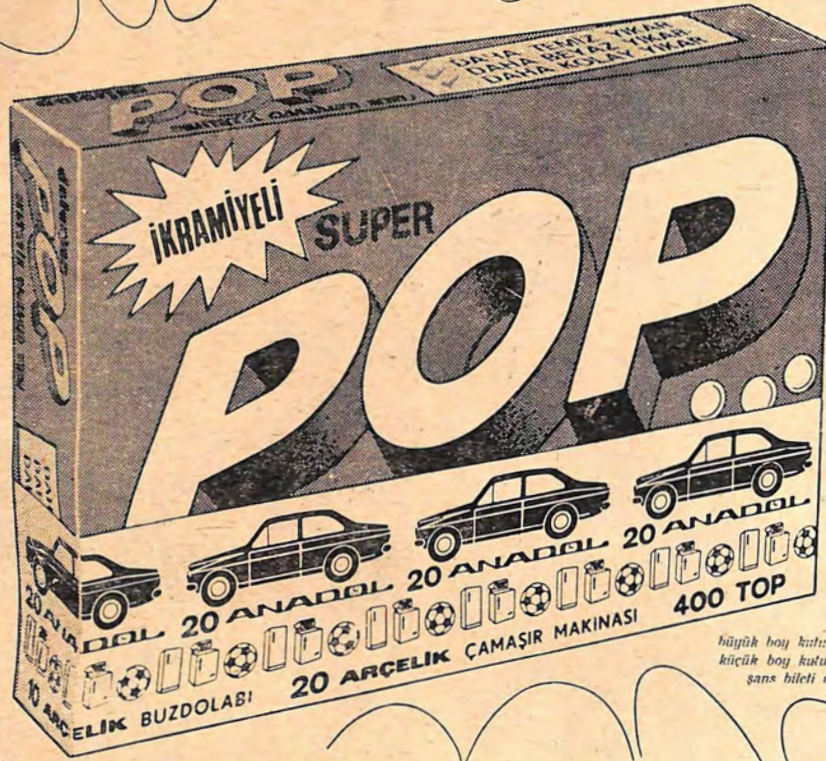
ŞAP, ŞLUP... ŞLAP, ŞLUP !..

ÖĞRENCİNİN ÖPÜŞÜ :

HER SEFERİNDE AYNI ŞEY BAŞIMA GELİYOR. ÇIKLETİMİN YARISINI MUHAKKAK AŞIRI YOR.

sihirli kutuyu acan kazanıyor

Şimdi POP Kutularında

20 ANADOL OTOMOBİLİ
10 ARÇELİK BUZDOLABI
20 ARÇELİK ÇAMAŞIR MAKİNASI
400 FUTBOL TOPU var

Sihirli POP kutularından çıkacak kuponlardan dört adedini, yukarıda listesi yazılı hediyelerden herhangi birinin resmini teşkil edecek şekilde bir araya getirmek yeterlidir. (Meselâ Anadol kazanmak için üzerinde Anadol resmi bulunan 1, 2, 3 ve 4 numaralı kuponları bir araya getiriniz).

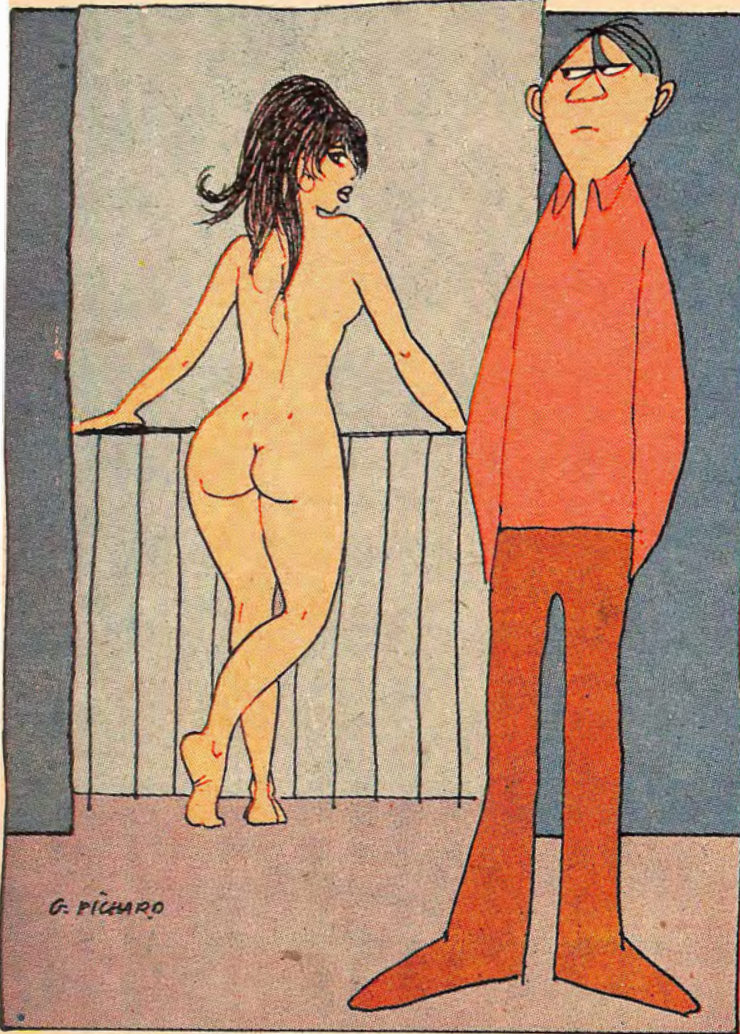
Not: 1) Puro Fabrikası, Gripin Laboratuvarı, Paro Laboratuvarı, Yeni Ajans men-supları piyangoya katılamazlar
2) Kazananların resmi, ismi ve adresi bu gazetede yayınlanacaktır.

Sihirli Kutu

temizlikte birinci... ikramiyede birinci

AKHABA

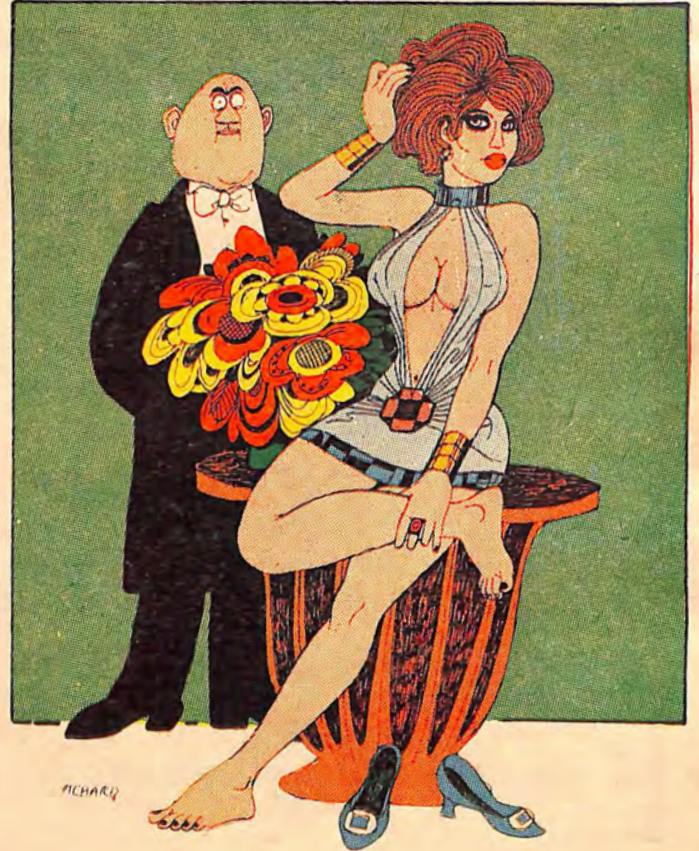
- YÜZÜME BAKTIĞIN YOK ... BÖYLE GİDERSE
BİRBİRİMİZİ TANIMAYACAK KADAR YABANCILAŞACAĞIZ !

- ŞU UZAKTAKİ DALGALARIN GÜZELLİĞİNE BAK :
- BOŞ VER SEN ABİL ŞU YANINDAKİLERİN
GÜZELLİĞİNE BAK ..

- AAAH , AH BİR DE ŞU GÜNEŞE GİDİLEBİLSE !

- ANLADIK , ANLADIK ... SEN SANDIKTAN ÇIKTIN
ŞA , BEN DE GARDROPTAN ÇIKTIM !..